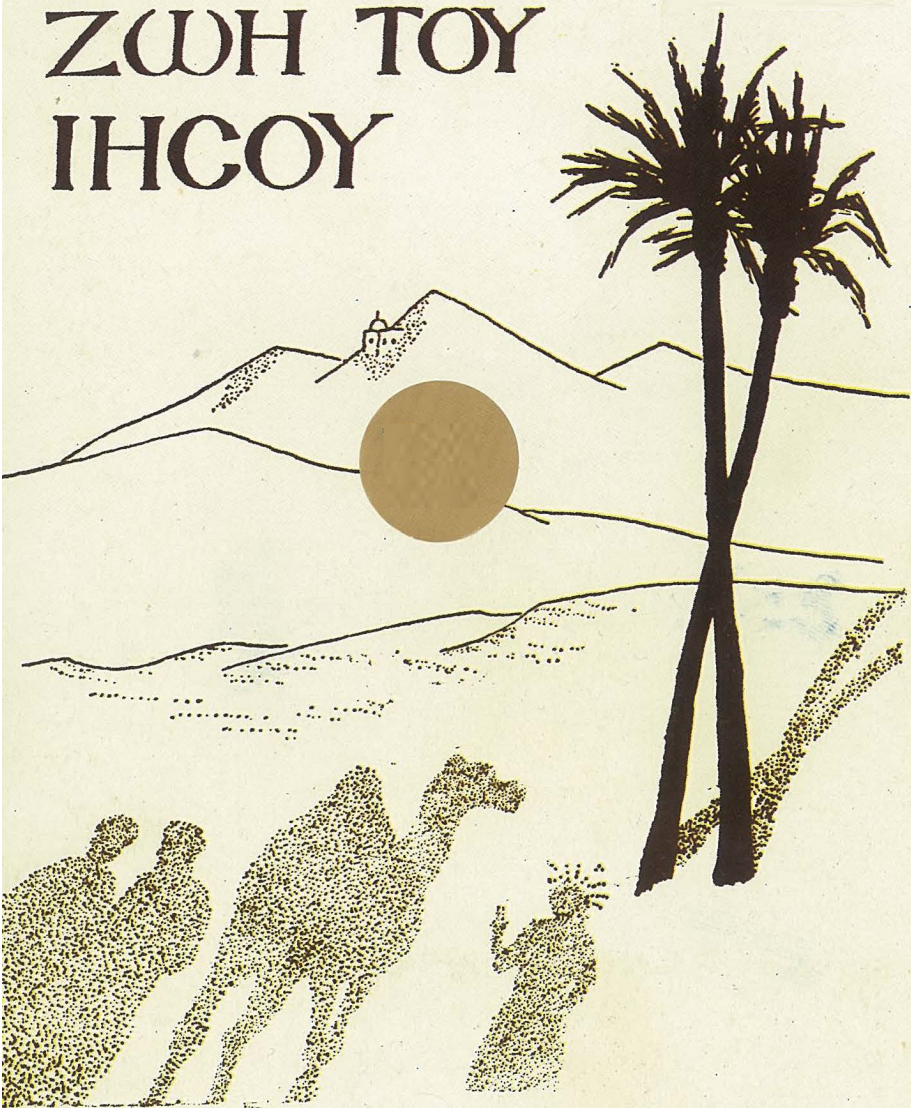

Η ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ
ΑΠΟ
Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Γράφτηκαν ἀπὸ τὸν
ΓΡΑΦΕΑ

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ
(τοῦ Αἰθέριου Κόσμου)

Μετάφραση:
Ἄντροέα Ρολάνδη

ΛΕΥΚΩΣΙΑ — ΚΥΠΡΟΥ

Τὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου αὐτοῦ μοῦ δόθηκε «ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά» σὲ πολλές συνεδρίες, μὲ μέτιοιμ τὴν Κα Grandon Thomas ἐνῶ αὐτὴ βρισκόταν σὲ βαθεῖαν ὑπνωση. Ἔνα πνεῦμα αὐτοκαλούμενο «Ὁ Ἀπεσταλμένος» διηύθυνε τὸ μέτιοιμ καὶ ὑπαγόρευε ἀπ' εὐθείας σὲ μένα. Οὔτε τὸ μέτιοιμ οὔτε ἐγὼ θὰ μπορούσαμε νὰ γράψουμε τὸ βιβλίο αὐτό, ἢ δὲ εὐθύνη μου περιορίζεται ἀπλᾶ στὴν μεταγραφή του.

Ο ΓΡΑΦΕΑΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μπροστὰ στὸν ὑπέρτατο Κύριο τῆς ζωῆς σκύβουμε εὐλαβικά. Σὲ Σένα πού εἶσαι ὄλο σοφία, ἀγάπη καὶ δύναμη ξανοίγουμε κάθε πτυχὴ τῆς ζωῆς μας. Ἐμεῖς τὰ παιδιά Σου παρακαλοῦμε ν' ἀνοίξει ἢ ἀντίληψή μας καὶ ν' ἀνυψωθοῦμε πάνω ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ὕλης. Καὶ παρακαλοῦμε ἀκόμη ν' ἀπλοποιηθοῦν οἱ θρησκείες μὲ τὴν ἐπαφὴ πρὸς τις πνευματικὲς σφαῖρες τῆς ζωῆς, ἔτσι πού τὰ λόγια τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ νὰ κατανοηθοῦν πλήρως, καὶ ὁ Θεῖος Νόμος νὰ ὀδηγεῖ τὴν ἀνθρώπινη ζωή.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὰ ὑπεύθυνα γιὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ μέλη τῆς Μεγάλης Λευκῆς Ἀδελφότητος ἐπιθυμοῦν νὰ εἶνε σαφές τὸ ὅτι ἡ περιγραφή αὐτὴ ἀφορᾷ μόνον τμήματα τῆς ἀπόκρυφης ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ : τόσα ὅσα χρειάζονται νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν σκέψη σας. Κι' ἴσως ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε προικισμένοι μὲ φρόνηση καὶ ἀγάπη νὰ μπορέσουν νὰ συλλάβουν μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια καὶ ἄλλα κομμάτια τῆς ἐσωτερικῆς διδασκαλίας ποὺ ὁ Κύριος ἐπῆρε καὶ ἔτσι νὰ ἐννοήσουν πληρέστερα τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο.

⊙ Ἀπεσταλμένος

εἶνε τὸ μεγάλο πνεῦμα ποὺ ὑπαγόρευσε
τὸ βιβλίο αὐτὸ στὸν «Γραφέα».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίδα
I Είσαγωγή και Ἐξηγήσεις	9
II Ὁ Ἰησοῦς στὸν Ναὸ	14
III Ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἔρημο	17
IV Ὁ Ἰησοῦς στὸ Θηβέτ	22
V Ἡ Ἀπόφαση	28
VI Ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἰντία	33
VII Ὁ Ἰησοῦς στὴν Αἴγυπτο	49
VIII Ἡ τελετὴ τῆς Μύησης	62
IX Ὁ Ἰησοῦς στὴν Περσία	66
X Ὁ Ἰησοῦς πίσω στὴν Αἴγυπτο	72
XI Ἡ Καθαγίαση τοῦ Ἰησοῦ	73

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

I

Εισαγωγή και Έξηγήσεις.

Έλατε μαζί μου σ' ένα μεγάλο Μοναστήρι που αποτελεί μέρος ενός βραχώδους φρουρίου του Θηβέτ. Περνάμε από πολλές διόδους και από διάφορους άσπρισμένους διαδρόμους, και αφού στρίψουμε πολλές γωνιές, αναβαίνουμε σ' ένα άψηλό πυργίσκο. Έκει, κοιτάζοντας από ένα μικρό παραθύρι αντίλαμβανόμαστε πώς είμαστε σέ μεγάλο ύψος, και πώς κάτω δέν υπάρχει τίποτε άλλο παρά ό γυμνός προσήνεμος βράχος. Ό άέρας είνε καθαρός και γλυκύς. Ένας άητός—σύμβολο δύναμης—πετᾶ από πάνω. Στρίβουμε από τὸ παραθύρι και μπαίνουμε σ' ένα μικρό τετράγωνο δωμάτιο, γυμνό, με μόνα έπιπλα ένα γραφείο και μιᾶ καρέκλα στην όποία κάθεται ένα αιθέριος άνθρωπος κρατώντας μιᾶ φτέρινη πέν-

να. Ὀνομάζεται Μάρτρεπ, καὶ τὸν βλέπουμε νὰ ὀνειροπολεῖ. Ξαφνικὰ τὸ δωμάτιο γιομίζει ἀπὸ αἰθέρια πρόσωπα, καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούεται: «Κοιτᾶχτε! Ἴδου μερικοὶ τῆς Μεγάλης Λευκῆς Ἀδελφότητος ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν αἴθουσα συνεδρίας». Πίσω ἀπὸ τὸν Μάρτρεπ, καθισμένο κοντὰ στὸ τραπέζι, ὑπάρχει ἓνα ἄλλο αἰθέριο πρόσωπο, γνωστὸ ὡς Λεβή, στὰ δεξιὰ τοῦ ὁποίου κάθεται ὁ Ρέτεπ, ἄδελφὸς τοῦ Μάρτρεπ. Στ' ἀριστερά του κάθεται κάποιος ἄλλος, ἐνῶ πίσω του ὑψώνεται σὲ παράστημα ἄνω τῶν 6 ποδιῶν, ἓνας ἄλλος αἰθέριος μὲ καλυμμένο τὸ πρόσωπο. Πάλιν ὁμιλεῖ ἡ φωνή: «Αὐτὸς θὰ εἶνε γνωστός ὡς **Ἐκεῖνος** ἀλλὰ κανένας δὲν πρέπει νὰ δεῖ τὸ πρόσωπό του». Ἡ στολὴ του εἶνε καμωμένη ἀπὸ τὸ λεπτότερο ὕφασμα—λευκὴ σὰν μαργαριτάρι καὶ μαλακὴ τόσο ποῦ θὰ μποροῦσε εὐκόλα νὰ περάσει ἀπὸ δακτυλίδι—γαρνιρισμένη μὲ ὑφαντὸ μετάξι, καὶ μονοκόμματη μὲ μεγάλα πλατεῖα μανίκια. Δὲν ἔχει κάλυμμα στὴν κεφαλὴ ἄλλο ἀπὸ τὸν πέπλο, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά του φαίνεται ἓνα λαμπερὸ ἀστέρι ὀλόχρυσο. Ἡ ὄψη του εἶνε ἀπείρως ἀξιοπρεπῆς ἀλλὰ ταυτόχρονα ἀπλὴ καὶ φυσικὴ, ἀντιλαμβάνεσθε δὲ ἀμέσως ὅτι **Ἐκεῖνος** ἔχει τὴν μεγάλη ἀξία καὶ ὅτι ὁ λόγος του ἐπιβάλλεται ἀβίαστα. Σιωπὴ, γαλήνη, μεγαλοπρέπεια καὶ δύναμη, γιομίζουν τὸ δωμάτιο. Βάζει **Ἐκεῖνος** τὸ χέρι πάνω στὸν ὤμο τοῦ Λεβή, κί' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του βάζει τὸ δικό του χέρι πάνω στὸν νέο Μάρτρεπ, λέγοντας: «Γράψε παιδί μου, πάνω στὸ λευκὸ καὶ ὠραῖο ἐκεῖνο χαρτί, ἓνα μήνυμα στὸν κόσμον».

Ἐκεῖνος κουνήθηκε λιγάκι. Βάζοντας τὸ χέρι στὸν ὄμο τοῦ παιδιοῦ καὶ κοιτάζοντάς το μὲ μεγάλη στοργή καὶ τρυφεράδα λέγει : «Μάρτρεπ». Κατόπι, βάζοντας τὸ ἄλλο του χέρι στὸν ὄμο τοῦ Ρέτεπ, λέγει μὲ τὴν ἴδια τρυφερὴ φωνή : «Ρέτεπ, σὲ σένα καὶ τὸν ἀδερφό σου ἔλαχε νὰ ἐργασθῆτε γιὰ τὴν γῆ. Ὁ Μάρτρεπ κρίθηκε ἄξιος ἕνεκα τῆς σταθερᾶς ὑπομονῆς τοῦ, καὶ σὺ Ρέτεπ βρέθηκες ἄξιος ἕνεκα τῆς πνευματικότητάς σου. Εἴσθε οἱ ἀπεσταλμένοι μου». Καὶ τότε ἔφυγε.

* * *

Ὅμιλεῖ ὁ Μάρτρεπ :

«Ὁ Ἰησοῦς μεταξὺ τοῦ δωδεκάτου καὶ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, κατέφυγε σ' ἓνα ἥσυχο μέρος ὅπως αὐτὸ ἐδῶ, ζητώντας γνώση καὶ διδασχὴ, γιὰ νὰ ξαίρει, ὅταν θ' ἀρχίζε ἡ τριετὴς περίοδος τῆς διακονίας του, ὅχι μόνο πῶς νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ τοὺς μιλά. Ὑπάρχουν πολλοὶ πού νομίζουν ὅτι κατὰ τὰ χρόνια πού δὲν ὑπάρχουν σημειώσεις τῆς ζωῆς του, ὁ Ἰησοῦς ἐργαζόταν στὸ ξυλουργεῖο τοῦ πατέρα του. Δὲν ξαίρουν ὅτι περνοῦσε τὸν καιρὸ τοῦ μὲ τοὺς μεγάλους Διδασκάλους τῆς Σοφίας καὶ τῶν δυὸ πλευρῶν τοῦ πέπλου.

»Ὁφείλω νὰ πῶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξεν ὁ μεγαλύτερος ψυχοδυναμικὸς πού φάνηκε ποτὲ στὰ γῆινα ἐπίπεδα, ἀλλ' ἡ δύναμη αὐτὴ γιὰ νὰ τοῦ εἶνε χρησιμὴ ἔπρεπε νὰ συνοδεύεται ἀπὸ πείρα καὶ ἐμβάθυνση. Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἦταν ἀναγκαῖος γιὰτι ἀλ-

λιώτικα δὲν θὰ ἐξυπηρετεῖτο ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς πῆγε μακριὰ στὴν μόνωση, ὄχι μονάχα γιὰ ν' ἀφιερωθεῖ σὲ ἤρεμους συλλογισμοὺς ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθει ἀπὸ τὰ χεῖλη ἐκείνων ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσαν νὰ δώσει σχῆμα καὶ μορφή στὴν διακονία Του. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν «Υἱὸς τοῦ Θεοῦ», ἀλλὰ τὸ ἴδιο εἴμαστε ὅλοι. Ἐκεῖνος ὅμως ἦταν πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ μᾶς, ἔνεκα τῆς παληᾶς καὶ μεγάλης Του ἐξέλιξης. Ἐτοιμαζόταν ὁ ἴδιος καὶ τὸν ἐτοίμαζαν καὶ ἄλλοι ἀπὸ πολλοὺ στὴν ἀποστολή του ν' ἀποκαλύψει στοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς τὸν Πατέρα τοῦ τὸν Θεό.

»Ὁ Ἰησοῦς, οὐράνιας καταγωγῆς, γεννήθηκε ἀπὸ ταπεινοὺς γονεῖς. Ὅταν ἦταν ἀκόμη παιδί, ἡ μητέρα του σημεῖωσε ἀμέσως τὴν μεγάλη διαφορά μεταξὺ Ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων παιδιῶν τῆς. Ἡ ἐπίσκεψή του στὸν ναὸ σὲ μικρὴ ἡλικία, καὶ τὰ λόγια του «Διατί μὲ ἐζητεῖτε; δὲν ἤξεύρετε ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι εἰς τὰ τοῦ Πατρός μου;» ἐνίσχυσαν περισσότερο τοὺς μύχιους διαλογισμοὺς ποὺ κινοῦσαν τὴν καρδιά τῆς. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἀφῆκε τὸ σπίτι του ὁ Ἰησοῦς γιὰ τοὺς Διδασκάλους ἐκείνους τῆς Σοφίας ποὺ γνώριζαν ἀπὸ πρὶν τὸν ἐρχομὸ του καὶ ποὺ τὸ καθῆκο τους ἦταν νὰ τὸν διδάξουν. Ἀπὸ τότε ἄρχισε, κατὰ τὰ μακρὰ ἐκείνα χρόνια ποὺ προηγήθησαν τῆς διακονίας του, ἕνας σοβαρὸς κύκλος διδασκαλίας ποὺ τὸν ἐφωδίασε μὲ γνώση καὶ τὸν διδάξε κάτω ἀπὸ σοφὴν καθοδήγηση, πῶς νὰ ξεδιπλώσει καὶ ν' ἀναπτύξει τίς βαθεῖες πνευματικὲς καὶ ψυχικὲς του δυνάμεις. Τὰ τρία ἐκείνα χρόνια! Πῶς

μπορούσαν ποτέ να έπιτευχθούν από τα βάθη ενός ξυλουργείου ; Αναμφίβολα χρειαζόταν να βρίσκεται σ' έπαφή με την βαθύτερη νόηση και καλλιέργεια σοφών διανοιών για να έπιτύχει τόν σκοπό για τόν όποιο ήλθε.

»Ποτέ ένωρίτερα ή κατόπι δέν φάνηκε μαθητής-σάν Έκείνο ! Μέρα με την μέρα ξάφνιαζε τούς Διδασκάλους με την έσωτερική του κατανόηση. Μερικά από τα γεγονότα που θα διηγηθώ μπορούν να είπωθούν μόνο μερικώς, κι' αυτό πάλιν δέν είνε εύκολο. Μερικά για τά όποια μιλω σήμερα τά διάβασα σέ παλιά χειρόγραφα, σέ λίθινες έπιγραφές και σέ παράξενες γλώσσες και διάλέκτους, μέσα σέ μοναστήρια στα όποια ξόδεψα τόσον καιρό τόν περασμένο χειμώνα. Ήταν έργασία δύσκολη με τίς τόσες αλλαγές των γλωσσών και με τόν λειψό χαρακτήρα των έπιγραφών.

»Θέλω να είνε έντελώς σαφές τό ότι ό μανδύας του Χριστού δέν είχε κατεβεί άκόμη πάνω στον Ίησου, κατά τά χρόνια για τά όποια μιλούμε γιατί ως τότες ΕΚΕΙΝΟΣ δέν ήταν παρά ένα πολύ άνεπτυγμένο πνεύμα που δρούσε σ' ένα άραχνοϋφαντο κορμί, πάνω στο όποιο ό μανδύας του Χριστού, άγκαι αιωρούμενος άπάνωθέ του, δέν κατέβηκε παρά πολύ άργότερα — κατά την Βάφτιση του».

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΟ ΝΑΟ

Ήταν έξαιρετικό γεγονός στην ζωή του μικρού Ίησοῦ ἡ συνάντηση του με τοὺς σοφοὺς στὸν ναό, γιατί παρ' ὄλο πού δὲν εἶνε γενικά γνωστό, ὡστόσο ἐκείνη εἶνε ἡ μέρα πού ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὴν οἰκογένεια του. Ἐκεῖ πῆρε τίς πρώτες γνώσεις πού τοῦ σπιρούνιασαν τὴν πεθυμιὰ γιὰ βαθύτερην ἔρευνα καὶ κεῖ πῆρε τὴν πρώτη του μὀρφωση. Κατόπιν ἄρχισε νὰ διαβάζει Ἑβραϊκὰ καὶ Ἑλληνικά. Γενικά ὑποτίθεται ὅτι μιλοῦσε Ἑβραϊκὰ. Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό. Ἡ μητρικὴ του γλῶσσα ἦταν ἡ κοινὴ Ἀραμαϊκὴ. Στὸν ναὸ ἄρχισε τίς γλωσσικὲς του μελέτες καὶ τίς ξακολούθησε ἀργότερα ἄλλοῦ. Τώρα ὡστόσο θὰ περιοριστοῦμε στα συμβάντα τοῦ ναοῦ.

Ἐνῶ τὸν δίδασκαν οἱ Διδάσκαλοι ἔβλεπαν κατάπληχτοι ὅτι, με ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, ἤξαιρε πολὺ περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἴδιους. Ἀπορημένοι κοίταζαν τὸ παιδί με τὰ μεγάλα φωτερὰ μάτια καὶ τὸ βαθὺ διαπεραστικὸ βλέμμα. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἀνάλα-

βαν ὑπὸ τὴν ἰδιαίτερη φροντίδα τους. Οἱ δυὸ αὐτοὶ τὸν συνόδεψαν στὶς πρῶτες περιπλανήσεις του, ἀλλὰ παρ' ὅλη τὴν πείρα καὶ γνώση τους, ὁ Ἰησοῦς πρῶτα ὡς παιδί καὶ κατόπιν ὡς ἄντρας τοὺς ξεπερνοῦσε σὲ ὅλα. Οἱ ἄλλοι ἱερεῖς καὶ Διδάσκαλοι τοῦ Ναοῦ δὲν ἤξαιραν τὸ ὅτι οἱ δυὸ ἐκεῖνοι, ποὺ οἱ ἴδιοι διὰ-λεξαν γιὰ νὰ διδάξουν τὸν Ἰησοῦ εἶχαν ἤδη δια-λεχθεῖ ἀπὸ τὸν πνευματικὸ κόσμον καὶ εἶχαν τοπο-θετηθεῖ στὸ εἰδικὸ ἐκεῖνο περιβάλλον γιὰ νὰ βρῖσκον-ται ἐκεῖ ὅταν Ἐκεῖνος θὰ ἦταν ἔτοιμος. Μὲ τὴν ἐσω-τερὴ του ἀντίληψη ὁ Ἰησοῦς ἐνόησε τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ ἀναγνώρισε τὴν προκαθωρισμένην ἐξουσίαν του νὰ τὸν διδάξουν.

Πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀρχικὲς μέρες τοῦ ναοῦ ξοδεύ-ονταν σὲ ἐρωτήσεις πάνω σὲ ἀνώτερα πνευματικὰ ζητήματα, καὶ ὅταν δὲν διδόταν ἀπάντησιν σὲ μιὰ ἐρώτησιν σημειωνόταν αὐτὴ χωριστὰ γιὰ νὰ τεθεῖ ἀργότερα σὲ ἄλλους Διδασκάλους σὲ ἄλλες χώρες.

Ἄναμφίβολα ἡ ἄσβεστη διανοητικὴ δίψα τοῦ Ἰησοῦ βοήθησε τότες τοὺς Διδασκάλους στὸ νὰ κα-τανοήσουν βαθύτερα πολλὰ πνευματικὰ ζητήματα. Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες ποὺ τὸν ὀδήγησαν ἀργότερα στὸν Σταυρὸ ἦταν καὶ τὸ ὅτι κατάλαβαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ὅπως καὶ οἱ μεγά-λοι ἱερεῖς ὅταν τὸν ξανάειδαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῶν νέων ἀποκαλύψεων δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ παιδί ἐκεῖνο ποὺ ἄρχισε τὴν σταδιοδρομίαν του στὸν δικὸν του τὸν ναό. Ἔτσι ὁ φθόνος ὄχι μονάχα πρὸς τὴν ἀνώτερη γνώση καὶ πείρα του ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν

έπιβολή του στον λαό, τους έσπρωξε στην ύπουλη ραδιουργία, ή όποία βέβαια ίκανοποίησε τελικά τό πάθος τους αλλά βοήθησε ταυτόχρονα τήν αλλαγή τής θρησκευτικής ιστορίας του κόσμου. "Όλα αυτά άρχισαν και τελείωσαν στον δικό τους τον ναό! Πόσο μεγάλη εύκαιρία είχαν! Άλλά έτσι ώρισε ή μοίρα τά πράγματα.

III

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Εἶνε ἀπόγιομα. Ὁ ἥλιος πάει νὰ σβύσει μέσα στήν ἔρημο πού ἀπλώνεται μουγγή καί ἀπέραντη. Μιά ἀψηλὴ γκαμήλα διαγράφεται ἐκστατική. Δίπλα της μιὰ νεαρὴ ἀστραφτερὴ φυσιογνομία, μὲ περίσκεψη ἀσυνήθιστη στήν ἡλικία της. Εὐκόλα ἀναγνωρίζεται ὁ νεαρὸς Ἰησοῦς. Στήν ἄλλη πλευρὰ τῆς γκαμήλας στέκονται οἱ δυὸ νεαροὶ Νομικοὶ πού διδάσκαν τὸν Ἰησοῦ στὸν Ναό. Ἔχουν καί αὐτοὶ τὶς γκαμήλες τους. Καβαλλικεύουν, καί προχωροῦν καί οἱ τρεῖς μέσα στήν ἔρημο.

Διήνυσαν ἀρκετὸ μέρος τῆς ἐρήμου καί στάθμεψαν σὲ μιὰν ὄαση. Ἐδῶ, θὰ ἔμειναν στήν σιωπὴ γιὰ μέρες, βυθισμένοι στήν ἔκσταση καί στήν ἀκρόαση τῶν ἐλαφρῶν μουρμουριτῶν τῆς ψυχῆς. Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ συνεδρίαζαν σὰν σὲ πνευματιστικὴ σεάνς. Πολλὲς ἐβδομάδες καί μῆνές ἔμειναν στοὺς ἀπόμε-

ρους αυτούς τόπους μέσα στη σιγή της έρήμου, κάποτε παίρνοντας απ' ευθείας μαθήματα από Διδασκάλους των Πνευματικών σφαιρών που ένσαρκώνονταν εκεί. Καί σήμερα ακόμα, σε απόμερες γωνιές της γής γίνονται οι ίδιες ένσαρκώσεις παρ' όλο που έσεις σπάνια ακούετε γι' αυτές.

Στό διάστημα αυτό ο Ίησους πήρε πολλά μαθήματα και εκεί του αποκαλύφθηκε ο σκοπός της γήινης σταδιοδρομίας του. Η αποκάλυψη αυτή ήταν τόσο καθαρή ώστε τον συνόδεψε ως το τέλος, και όταν κατά το διάστημα της διακονίας του εκείνοι που προσπαθούσαν να τον απότρέψουν από τον δρόμο του γινόντουσαν φορτικοί, ή θύμηση της τον βοηθούσε και τον δυνάμωνε.

Τέλειωσε ή περίοδος αυτή της Έρήμου και κατόπι από ένα μικρό ταξίδι ο Ίησους και οι συνοδοί του φτάσαν σ' ένα ποτάμι. Εκεί μπήκαν σε μιá βάρκα όπου έμειναν για λίγο διάστημα.

Ίσως να σας φαίνεται παράξενο αυτό, αλλά το νερό χρησιμοποιήθηκε πάντα από τα πνεύματα και πάντα θα χρησιμοποιείται, όχι μονάχα πάνω στις γήινες αλλά και στις ούράνιες σφαίρες. Η ποικιλία πείρας ήταν αναγκαιότητα στην περίοδον αυτή της εκπαίδευσης του Ίησού, και ή αίσθηση του ότι βρισκόταν πάνω σε νερό κατόπι από τη ζωή της έρήμου, του παρουσίαζε νέες απόψεις και νέες συνθήκες για μελέτη.

Για δυό-τρεις ήμέρες έμειναν εκεί, περνώντας την ώρα σε γαλήνιες κουβέντες ακολουθούμενες από βαθιούς ρεμβασμούς. Καρτερούσαν όδη-

γίες, κι' ὁ καθένας ἀποροῦσε μέσα στὴν καρδιά του νὰ μάθει ποιὸ θὰ ἦταν τὸ κατοπινὸ κομμάτι τοῦ δρόμου. Φτάσανε σ' ἓνα σημεῖο ὅπως ἐκείνο πού σὰς παρουσιάζεται κάποτε ὅταν περιμένετε κάποια διαταγὴ πού δὲν ἔρχεται, καὶ οἱ μέρες αὐτὲς τῆς βάρκας μοιάζανε μὲ βουττηγὰ μέσα στὴν ἀνυπαρξία. Εἶχαν διαταχθεῖ νὰ μποῦν στὴν βάρκα καὶ νὰ περιμένουν, καὶ ὅσο ἡ μέρα διαδεχόταν τὴν νύχτα δίχως νέες διαταγές, ἢ σταθερότητα καὶ ἡ πίστη τους δοκιμαζόντουσαν.

Αὐτὸ ὄλο ἦταν μέρος σχεδίου, καὶ προτοῦ περάσουν 48 ὥρες ἦρθε ἡ διαταγὴ, καὶ κίνησαν τὰ κουπιὰ γιὰ τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη μὲ μεγάλην εὐχαρίστηση. Θὰ τοὺς παρακολουθήσουμε μὲ ἐνδιαφέρον στὸ ταξίδι πάνω στὸν δρόμο πού τοὺς ὀδήγησε σὲ μιὰ ἄγνωστη χώρα, γιὰ μιὰ νέα περίοδο μελέτης.

Οἱ πρῶτες πρωινὲς ὥρες βρῆκαν τοὺς τρεῖς μας ταξιδιώτες νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν βάρκα, καὶ νὰ τὴν δένουν στὴν ὄχθη γιὰ ἄλλους ταξιδιώτες πού θὰ τύχαινε νὰ περάσουν ἀπ' ἐκεῖ, γιατί οἱ ἴδιοι ἤξεραν πῶς ἡ ἐπιστροφή τους θὰ γινόταν ἀπὸ ἄλλο δρόμο. Μόλις ξεπρόβαλλε ἡ αὐγὴ ἀπ' τὶς κορφές τῶν λόφων ὅταν αὐτοὶ γύριζαν τὰ βήματα τους πρὸς τὴν κατεύθυνση τῶν βουνῶν. Σπάνια μιλοῦσαν ἐνῶ περπατοῦσαν γιατί ὁ καθένας περιμένε μὲ ἀγωνία νὰ δεῖ τί θ' ἀκλουθοῦσε. Σημειώστε πῶς ἦταν τρεῖς. Στὸ ὄρος τῆς μεταμόρφωσης θὰ ἦταν πάλι τρεῖς—ὁ Ἴησοῦς, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας. Ὁ ἀριθμὸς τρία ἔχει ἀπόκρυφη σημασία, κι' ὑπάρχει λόγος γιὰ νὰ

ταξιδεύουν οί τρεις μαζί. Τό τρίγωνο ἔχει τρεῖς πλευρές—ή Τριάδα εἶνε τριπλή—τρεῖς εἶνε ἐκεῖνοι πού στέλνουν τὰ λόγια αὐτὰ σέ σᾶς, **Ἐκεῖνος**, ὁ Λεβή καί ὁ Μάρτρεπ, καί στήν πλευρά τήν δική σας λειτουργεῖ πάλιν ὁ ἀριθμός τρία, τὸ μέντιουμ, ἐσὺ (ὁ γραφέας) καί τὸ κοινό.

Οἱ ταξιδιώτες ξεκίνησαν με τὴν δροσιά τῆς αὐγῆς καί ὅταν βάδισαν πολλὰ μίλια μέσα στήν καφετερὴ μέρα φτάσαν σέ μιὰ μικρὴ λίμνη ὅπου σταμάτησαν νὰ ξεπλένουν τὰ κουρασμένα τους πόδια καί νὰ κοιμηθοῦν. Γιὰ πολλές ὥρες τοὺς κρατοῦσε ὁ ὕπνος, ἀλλ' ὅταν πλησίαζε ἡ δύση ὁ Ἰησοῦς ξύπνησε ἀπὸ μιὰ φωνὴ πού τοῦ εἶπε: «Παῖδί μου! ξύπνησε καί τοὺς ἄλλους καί περπατᾶτε μαζί γρήγορα ὅσο ὑπάρχει ἀκόμη φῶς. Προχωρεῖστε ὁλόϊσια στὸ στενὸ ἐκεῖνο μονοπάτι, ὡσότου φτάσετε, σέ καμιὰ περίπου ὥρα, στήν πτυχή τοῦ λόφου. Ἐκεῖ θὰ φάγετε καί θὰ κοιμηθῆτε τὴν νύχτα, ὡσότου τὸ πρωινὸ πάρετε νέες ὁδηγίες». Ἔτσι γίνηκε. Τὴν αὐγὴ ὁ Ἰησοῦς ξύπνησε πάλιν ἀπὸ τὴν ἴδια φωνὴ πού τοῦ εἶπε: «Προχωρεῖστε γρήγορα· πρὶν ἔρθει ἡ νύχτα πρέπει νὰ φτάσετε στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ὅπου θὰ βρῆτε πάλι καταφύγιον καί τροφή καί θὰ ἐτοιμασθῆτε γιὰ τὴν ἐπίμοχθην ἀνάβαση». Ἔτσι ξεκίνησαν, περπατώντας σχεδὸν ἀκατάπαυστα, καί ξεκουραζόμενοι μονάχα λίγο τὰ καυτὰ μεσημέρια. Τῆς νύχτες κοιμόντουσαν βαθειὰ καί ξεκινούσαν πάλιν τὰ πρωινὰ στὸ μεγάλο ἀνηφορικὸ ταξίδι. Πολλὲς μέρες πέρασαν ἔτσι ὡσότου φτάσαν σ' ἓνα κομμάτι βράχο ὀλόγυμνο, πού ἡ ἀνάβαση τοῦ ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκο-

λη και επίμοχθη. Ὁ μόχθος αὐτός ἦταν ἀναγκαῖο μέρος τῆς ἐκγύμνασης τους. Ὁ κόπος, ἡ λιτὴ τροφή καὶ τὸ σκληρὸ στῶμα σκληραγωγοῦν τὸ σῶμα καὶ ἀποτελοῦσι τὴν καλλίτερη προπαρασκευὴ γιὰ πνευματικὲς προσπάθειες. Ὅταν ἀνέβηκαν στὴν βουνοκορφή κι' ἀντίκρουσάν τὸ μεγάλο ὕψος δυσκολεύτηκαν νὰ πιστέψουν ὅτι πραγματικά οἱ ἴδιοι ἀνέβηκαν ἐκεῖ. «Ἄν δὲν εἶμαστε μαζί δὲν θὰ πιστεύαμε πὼς ἀνεβήκαμε τὸν γυμνὸν αὐτὸ βράχο» εἶπαν τότε μεταξὺ τους. Πραγματικά τὸ ὕψος ἦταν πελώριο. «Εἶδετε τὸν ἄγγελο ποὺ μᾶς βοήθησε στὸ δρόμο ;» ρώτησε ὁ Ἰησοῦς. Δὲν τὸν εἶχαν ἰδεῖ οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ νοιώθαν μιὰ δυνατὴ αἴσθηση προστασίας ποὺ τοὺς βοήθησε ν' ἀναβαίνουν τὸν βράχο ἄφοβα καὶ γαλήνια.

IV

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΟ ΘΗΒΕΤ

“Όταν γύρισαν τὰ βλέμματα εἶδαν ὅτι βρισκόντουσαν σχεδὸ στὴν ξώπορτα ἑνὸς μοναστηριοῦ. Προχώρησαν σ’ αὐτό, ὁπότε ἡ ξώπορτα ἄνοιξε, καὶ μπροστὰ στὰ ἐχπληχτα μάτια τους παρουσιάστηκε ἕνας μοναχὸς ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε: «Καλωσορίσατε! Σᾶς περιμένει τὸ καταφύγιο τῶν φιλικῶν αὐτῶν τοίχων». Ἀπορημένοι τὸν ἀκολούθησαν, ὁ Ἰησοῦς κυρίως ἔχοντας τὴν ὑαῖσθησιν ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ ἀποτελοῦσε μέρος σχεδίου. Προχώρησαν σ’ ἕνα κῆπο ὡσότου φτάσαν στὴν μεγάλην εἴσοδο καὶ τὴν αὐλή, ὁπότε πάλιν οἱ πόρτες ἄνοιξαν. “Όλα φαινόντουσαν ἔτοιμα γι’ αὐτούς. Τοὺς παράλαβε ἕνας ἄλλος μοναχὸς ποὺ τοὺς ὀδήγησε σὲ λουτρῶνα καὶ τοὺς ἐφοδίασε μὲ νέα φορέματα μοναχικὰ σ’ ἀντικατάστασις τῶν δικῶν τοὺς φορεμάτων ποὺ εἶχαν φθαρεῖ τόσο κατὰ τὴν ἐπικίνδυνη ἀνάβασιν τοῦ βράχου. Κατόπι

όδηγήθησαν στο έστιατόριο του κοινοβίου όπου τους προσεφέρθησαν φρούτα και μυρωμένες ούσιες—τέτοιες που είνε άγνωστες στην δική σας χώρα. Θάρθει όμως καιρός που σε μια πιο άνεπτυγμένη κατάσταση ο δυτικός κόσμος θα τις μάθει και θα τρέφεται πολύ τελειότερα και με πολύ λιγώτερον χοντροειδή τρόπο. Άλλά άργεί άκόμη ή μέρα εκείνη, γιατί πρέπει να γίνουν πολλές κλιματολογικές αλλαγές προτού γίνει αυτό δυνατό.

Οί ταξιδιώτες κατόπι ώδηγήθησαν στον κήπο του μοναστηριού ν' αναπαυθούν—και ίσως να κοιμηθούν—γιατί όπως ακριβώς άλλαξαν τὰ φορέματά τους με άλλα καταλληλότερα κατά την άφιξη τους, έτσι και όταν θα κοιμώντουσαν, οί ανώτεροι πνευματικοί όδηγοί θ' άλλαζαν την σωματική τους κατάσταση σε τρόπον ώστε να συντονιστεί αυτή με τις ανάγκες της μελέτης που θάρχιζαν τώρα. Πραγματικά κοιμήθηκαν, ξύπνησαν δε ταυτόχρονα και οί τρεις κατά τὸ σούρουπο για ν' αντικρύσουν έναν άλλο μοναχό που, παρ' όλο που τον έβλεπαν για πρώτη φορά, έννόησαν ότι ήταν. άξιωματοϋχος και ότι ήταν πιο άνεπτυγμένος από τους άλλους που είχαν δεί ένωρίτερα. «Έλάτε» είπεν αυτός, «θα σας οδηγήσω σ' εκείνον που σας περιμένει.» Και άκλουθώντας τον φτάσανε μπροστά σ' ένα τον όποϊόν άμέσως αναγνώρισαν ως Διδάσκαλον. Έδω έννόησαν πραγματικά ότι βρισκόντουσαν σε άγιο τόπο! Βγάλανε τὰ υπόδημάτά τους ένω μπαίνανε, κατά τὸ Άνατολίτικο έθιμο, και τώρα άρχισαν να νοιώθουν μιάν Άόρατη Παρουσία μέσα στο δωμάτιο. Με

σκυμμένα κεφάλια περίμεναν άπορημένοι. «Παιδιά μου», εΐπεν ο Διδάσκαλος, «βλέπω ότι αισθάνεσθε την άόρατή δύναμη που υπάρχει μέσα στους τοίχους αυτούς. Έδω θα μείνετε λίγο καιρό γιατί έχετε πολλά να μάθετε και να έννοήσετε. Για δυό μέρες εΐσθε έλεύθεροι να περιδιαβάσετε τόν τόπο, να δήτε τόν τρόπο τής ζωής μας και ν' αναπαυθήτε από τó επίμοχθο ταξίδι προτού αρχίσετε τις μελέτες σας. Κατόπιν ή έργασία σας θα εΐνε σκληρή, γιατί οί δυό από σας θα έχουν πολλά να κάνουν και να διδάξουν όταν θα έπιστρέψουν στον κόσμο. Ο τρίτος χρειάζεται ακόμη μεγαλύτερη προπαρασκευή, γιατί Έκείνος θα έχει να έργασθει, και θα κληθει να πάρει μιάν άπόφαση που θ' αλλάξει τήν σκέψη του κόσμου, όχι μονάχα τής γενέτειρας χώρας του αλλά τής ύψηλίου δλάκαιρης. Πολύς από τόν καιρό του θα ξοδευτεί μακριά από τόν θόρυβο και τους άνθρωπους, αλλά προτού τελειώσει ή σύντομη ζωή του θα έχει ν' αναμιχθει με τόν κόσμο για να εκτελεστεί ó σκοπός τής ένσάρκωσης του».

Ήταν κατά τήν έποχή αυτή τής διαμονής του στο μοναστήρι πάνω στην κορφή του βουνού που ήρθε στον νομό του Ίησοΰ ή πρώτη κατανόηση του Σταυρού και του δρόμου που όδηγοΐσε προς αυτόν. Οί σκέψεις σας τώρα βρίσκονται συγκεντρωμένες στον σταυρό. Θα μιλήσουμε λίγο για Έκείνον τώρα και κατόπι θάρθει και ή σειρά του σταυρού.

Ήταν μιá ώμορφη μέρα, τέτοια που έδεις σπάρια βλέπετε στα κλίματά σας, ή μέρα που ó Ίη-

σοῦς περιεπλανᾶτο μόνος. Φτάνοντας σέ μιᾶ κορφή πού μπροστά της ἀπλωνόταν μιὰ θαυμάσια θεά, κάθησε ν' ἀναπαυτεῖ καί νά ρεμβάσει. Ἐνῶ βρισκόταν ἐκεῖ, ἕνας ἄγγελος σταλμένος ἀπό τόν Πατέρα του ἦρθε νά ξεδιπλώσει μπροστά του ὄχι τίς ὠμορφιές τοῦ πανοράματος πού ἀπλωνόταν γύρω του, ἀλλά τίς πτυχές τοῦ θείου προγράμματος. Τόν πήρε πίσω στό σπίτι του καί τοῦ ἔδειξε τήν γραμμή τῆς γήινης διακονίας του. Κάποτε μέ λόγια καί κάποτε μέ εἰκόνες τοῦ ἔδειξε τές φάσεις τοῦ μέλλοντος, καί ἀκόμη τοῦ διάγραψε τήν καθάρια γραμμή τῆς θείας βούλησης, ἀποσαφηνίζοντάς του τὸ ὅτι ἡ παραδοχή ἢ ἀπόρριψη τοῦ θείου αὐτοῦ σχεδίου ἀφινόταν τελειῶς στήν δική του ἀπόφάση. Καί ὁ ἄγγελος ἐξακολούθησε : «Δέν ζητᾶται ἀπό σένα νά πάρεις πλήρη ἀπόφαση τώρα, ἀλλά πρὶν ἀρχίσεις τίς μελέτες σου στὸν τόπον αὐτὸ θεωρήθηκε ἀναγκαῖο νά γνωρίσεις τὸ σχέδιο καί νά ρωτηθεῖς ἂν θᾶθελος ν' ἀρχίσεις τοῦλάχιστο τὸν δρόμον αὐτὸ τὸν ἀπ' ἀρχῆς δύσκολο καί ἀκανθώδη. Ἀργότερα ὅμως, ἂν διαλέξεις νά τὸν ἀκλουθήσεις, τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ θὰ κατέβει ἀπάνω σου, σ' ἕνα θαυμαστό βᾶπτισμα δύναμης, καί κατόπι θὰ ἔρτει ἡ ὥρα τῆς τελικῆς ἐκλογῆς. Μπορεῖς τότε νά διαλέξεις ἂν θέλεις τὸν εὐκολώτερο δρόμο τῆς προσωπικῆς λαοφιλίας πού μπορεῖ νά σέ ὀδηγήσει καί σέ γήινη βασιλεία ἀκόμη, ἢ μπορεῖς νά διαλέξεις τὸν δυσκολώτερο δρόμο τῆς ἀγάπης πού τελικά θὰ σέ ὀδηγήσει στὸν σταυρό. Ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἄποψη ὁ δεῦτερος αὐτὸς δρόμος ὀδηγεῖ σ' ἕνα θάνατο ντροπῆς καί ἐξευ-

τελισμοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θεία ἄποψη θὰ εἶνε θριαμβικὴ νίκη τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου. Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια, παιδί μου, εἶνε τὸ δίλημμα σου. Σκέψου γαλήνια καὶ ἡρεμα γιὰ λίγες μέρες. Πρόχώρησε βαθειὰ μέσα στὴν σιωπὴ τῆς ψυχῆς σου καὶ ρώτησε τὸν ἑαυτὸ σου ἂν πραγματικὰ αἰσθάνεται πὼς ὁ ἅγιος σπινθήρας μέσα του μπορεῖ ν' ἀναφλεγῆ ἄρκετὰ ἀπὸ τὴν θεία φλόγα πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ θείου σκοποῦ.

»Ξεύρεις ὅτι ἐκλήθης ἤδη. Ξεύρεις ὅτι ἀπάντησες ἤδη σὲ κάποιον μέτρο στὴν θεία φωνή, ἐγκαταλείποντας τὸ σπίτι καὶ τοὺς συγγενεῖς σου, πρᾶμα τόσο δύσκολο γιὰ ἓναν Ἑβραῖο. Ἀκλούθησες τὴν φωνὴν ἐκείνη ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἔρημο, πάνω ἀπὸ τὸν ποταμό, καὶ στὴν ἐπίμοχθη ἀνάβαση τοῦ ἀπόκρημνου αὐτοῦ βουνοῦ, γιὰ νὰ φτάσεις ἐδῶ καὶ νὰ δεῖς τὸ ξεδίπλωμα τῆς θείας βούλησης. Ἐχεις κάποια γνώση προηγουμένων σου ζωῶν, ποὺ σὲ προετοίμαζαν γι' αὐτή, τὴν σπουδαιότερη σου ἐνσάρκωση. Ὑπόφερες πολὺ καὶ νίκησες ἐνωρίτερα, καὶ γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ γεννήθηκες τώρα. Μιὰ μεγάλη καὶ μοναδικὴ εὐκαιρία σοῦ δόθηκε καὶ βρίσκεται τώρα μπροστά σου, ἀπαλλαγμένη τελείως ἀπὸ κάθε πίεση, γιατί, ναί μὲν ἐτοιμάσθηκες καὶ ἐκλήθης ἀλλὰ ἡ ἀπόφαση ἐναπόκειται τελείως σὲ σένα. Στοχάσου βαθειὰ καὶ γαλήνια τὰ λόγια μου. Κράτησέ τα βαθειὰ στὴν καρδιά σου, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες θὰ ρθῶ γιὰ τὴν ἀπάντησιν σου. Θὰ ξεύρεις τὴν ὥρα τοῦ ἐρχομοῦ μου γιατί τὸ πρωινὸ τῆς μέρας ἐκείνης θὰ δεῖς νοερὰ τὴν εἰκόνα μου. Κράτησε ὅλα αὐτὰ στὴν

σιωπή της ψυχής σου και μὴν πείς σὲ κανένα τὸ ὅτι σου ἀποκαλύφθηκε. Ἐκεῖνοι ποὺ ἦρθαν ὡς ἐδῶ μαζί σου ἔχουν τὴν δική τους δουλειὰ καὶ ὁ δρόμος τους εἶνε ὀλότελα ξεχωρὸς—ἐπομένως ἡ σιωπή εἶνε χρυσή. Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια ἐνὸς τῶν προφητῶν σας «Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου εἶνε νὰ σὲ ὀδηγήσει σ' ἓνα μεγάλο τόπο». Ἄλλος προφήτης σας εἶπε : «Ἡ γαλήνη καὶ ἡ πεποίθησις εἶνε ἡ δύναμις σου», καὶ κάποιος ἄλλος ἀκόμη εἶπε : «Ἄγαπᾶ ὁ Κύριος τοὺς ταπεινοὺς στὴν καρδιά».

»Στις μέρες αὐτὲς τῆς ἀνάπαψης σου ξόδεψε κάμποσε ὧρες στὴν μοναξιά. Ὁ Ἠγούμενος τῆς μονῆς αὐτῆς ξαίρει τὸν ἐρχομὸ μου ἀλλὰ τίποτε δὲν θὰ πεῖ σὲ κανένα. Θὰ ἐννοήσῃ καὶ θὰ ἐχτιμήσῃ τὴν ἐπιθυμία σου νὰ εἶσε μόνος. Ἄν ἀποφασίσῃς νὰ διαλέξῃς τὸν δρόμο τοῦ σταυροῦ ἐνθυμοῦ πὼς ὑπάρχει καιρὸς νὰ τὸν ἀποφύγῃς καὶ μετὰ τὸ βάπτισμά σου ἀκόμη, ὅταν θὰ εἶνε πιά φανερὸ τὸ τέρμα. Ὁ Κύριος καὶ ὁ Θεὸς σου σὲ κάλεσε νὰ ἐχτελέσῃς γι' Αὐτὸν καὶ γιὰ τὸν κόσμον Του τὸ ἔργο αὐτό, ἀλλὰ μὲ τὴν δική σου ἐλεύθερη βούλησις καὶ ἀπόφασιν. Εἶνε μεγάλη ἡ εὐθύνη καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἀναλάβῃς μὲ μόνες τὶς δικές σου δυνάμεις. Μονάχα μὲ τὴν δύναμιν ποὺ θὰ κατέβῃ ἀπάνω σου θὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ δυνατά. Σὲ ἀφίνω στοὺς λογισμοὺς σου, παιδί μου, καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογεῖ ἐσένα καὶ τὰ ἔργα σου».

V

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Γιὰ λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἐπισκέπτη τοῦ ὁ Ἰησοῦς πῆγαινε καθημερινὰ σ' ἕνα ἀπόμερο τόπο πάνω στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ, καὶ ἐκεῖ σκεφτόταν τὰ λόγια ποῦ ἄκουσε, καὶ προσευχόταν. Οἱ ὄρες περνοῦσαν δίχως νὰ τίς προσέχει. Κάποτε βυθισμένος σὲ βαθειὲς σκέψεις βημάτιζε πάνω — κάτω στὸ στενὸ μονοπάτι, καὶ κάποτε ἔπεφτε σὲ βαθειὰν ἔκστασι ἐνῶ προσευχόταν. Τίς ὄρες ἐκεῖνες ζοῦσε διανοητικὰ μέσα στὸ μέλλο. Ἡ ἀγωνία τοῦ σταυροῦ ἐρχόταν κάποτε μπροστά του καὶ ἠσκέψη νὰ τὸν ἀποφύγει σχεδὸ κυριαρχοῦσε. Τότε ἐρχόταν στὰ μάτια του ἡ σημασία τοῦ δρόμου τῆς Ἀγάπης γιὰ τὸν κόσμον τῶν μελλούμενων γενεῶν — τῶν ἀνθρώπων ποῦ θὰ δεχόντουσαν τὸ μήνυμά του καὶ ἐκείνων ποῦ θὰ τὸ παρανοοῦσαν καὶ θὰ τὸ διαστρέβλωναν· τῶν κακουργημάτων ποῦ θὰ γινόντουσαν

στο ὄνομά του, καὶ τῶν καλῶν καὶ ἁγίων πράξεων τῶν πιστῶν ὁπαδῶν του. Θώρουσε ἀκόμη, ὄχι δίχως στενοχώρια στὶς ἀρχές, πῶς ἀπὸ τὴν ἀπλή Ἐκκλησία πού θὰ ἴδρυνε, οἱ ἄνθρωποι θὰ δημιουργοῦσαν τελετολογίες καὶ θεσμούς ξένους πρὸς τὴν δική του ἀπλότητα, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ σκεφτόταν πῶς θὰ ἔπρεπε νάχει τὸ θάρρος νὰ προχωρήσει.

Ἡ ἀγάπη πού θὰ τὸν ὀδηγοῦσε θ' ἄλλαμπε σὰν κόσμημα ἀνάμεσα στοὺς παρερχομένους αἰῶνες, καὶ ὅσο οἱ ἄνθρωποι θ' ἀναπτύσσονταν, τόσο θὰ συνέβαλλαν στὸν ἐρχομὸ τῆς βασιλείας τῆς ὁποίας Ἐκεῖνος θὰ ἦταν ὁ θεμελιωτῆς καὶ ἀκρογωνιαίος λίθος—μακρὰ σ' αἰῶνες πού ξεπερνοῦν τὸν δικό σας αἰῶνα. Σίγουρα ἂν τὸ βλέμμα του ἔφθανε μονάχα μέχρι τοῦ δικοῦ σας αἰῶνα, ἡ ἀπόφασή του θὰ ἦταν ἀρνητικὴ ὅμως ἢ τεράστια προοπτικὴ του ἔδινε σ' Ἐκεῖνον ἐλπίδα καὶ θάρρος. Ὡστόσο, μιὰ μέρα κατὰ τὸ σούρουπο, ἀποφάσισε νὰ ἐτοιμασθεῖ γιὰ νὰ δώσει τὴν συγκατάθεσή του στὸ θεῖο σχέδιο. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἀπόφασή τέλειωσε, διερωτόταν ἂν ἦταν ὀρθή. Ἡ πάλι διάρκεσε μερικὲς ὥρες τὴν ἰδιαιτέρη ἐκείνη μέρα, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε τίποτε γιὰ τίς προηγούμενες. Ἐπειδὴ δὲ ἦταν καὶ ἄνθρωπος ἐξαντλήθηκε, καὶ ἄγγελος παραστάτης ἦρθε σὲ βοήθειά του. Κοιμήθηκὲ ἐκεῖ, σὰν στὴν κορφή τοῦ κόσμου, μέχρι τοῦ πρωῖνου, στὴν χώραν ἐκείνη πού τῆς λείπουν οἱ πρωῖνὲς ἀνταύγειες. Πέρασαν πολλὲς ὥρες ἀνάπαυσης καὶ ἀνάρρωσης προτοῦ τὸν ξυπνήσει ὁ λαμπερὸς πρωῖνὸς ἥλιος. Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὸν βαθὺ καὶ ἀνακουφιστικὸν ἐκεῖνον ὕπνο, κατάλαβε, παρ'

όλο που δέν εἶχε πεῖ λέξη, πῶς ἡ ἀπόφαση του ἦταν πιά ἀνέκκλητη. Κατάλαβε πῶς, καί ἂν ἀκόμη μποροῦσε, δέν θά ὀπισθοδρομοῦσε. Καί ὅταν κατανόησε τέλεια τὸ γεγονός αὐτὸ μέσα στὴν μυρωμένη ὠρα τοῦ γαλάζιου ἐκείνου πρωΐνου, ἔννοιωσε τὸν ἑαυτὸ του νὰ τυλίγεται ἀπὸ ἓνα ἀπαλὸ φῶς, καί γνώρισε ὅτι ἡ ἐκλογή του ἦταν σωστή. Ἦταν ἡ πρώτη φορά που τὸν ἔλουε τὸ φῶς ἐκεῖνο, τὸ φῶς τοῦ Χριστιανικοῦ πνεύματος, που ἀργότερα, κατὰ τὰ τρία ἔτη τῆς διακονίας του θά ἦταν τέλεια δικό του. "Ἐμοιαζε σάν ἠλεκτρικὴ δύναμη—γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ ὄρους που ἔσεῖς ἐννοεῖτε—δύναμη που τὸν ἀναζωογονοῦσε μετὰ ἀπὸ τὴν πάλη μὲ τὸν ἑαυτὸ του προτοῦ πάρει τὴν ἀπόφάση. Τότε μπόρεσε νὰ στραφεῖ στὸ μοναστήρι δίχως σημεῖα τῆς ἀγωνίας που πέρασε, γιὰ μάτια ἀλλὰ ἐχτὸς τῶν ἐμπειρῶν ματιῶν τῶν ἀξιωματούχων. Δέν εἶπαν τίποτε αὐτοὶ παρ' ὅλο που γνώριζαν ὅτι ἡ ἐκλογή γίνηκε καί ὅτι οἱ προσευχῆς τους γίνηκαν τραγούδι, γιὰτὶ σὲ λίγα χρόνια ὁ Θεὸς θά φανεωνόταν μὲ ἀνθρώπινη σάρκα, καί μιὰ νέα περίοδο θ' ἄρχιζε γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ παλιὸς κόσμος θ' ἄδινε τὴν θέση του σ' ἓνα κόσμο νέο, στὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων: «Ἴδου ὁ Υἱὸς Μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ ηὐδόκησα».

Ἀργότερα, ὅταν ὁ ἥλιος ἦταν πιά ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ὁ Ἰησοῦς πλανιόταν μόνος, νοιώθοντας τὴν ἀναζωογόνηση τοῦ πνεύματος που ἦταν δικό του πιά ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς μεγάλης του ἀπόφασης· ἐνῶ δὲ ἦταν ἀπορροφημένος στὶς σκέψεις του κατάλαβε ξαφνικά πῶς δέν ἦταν μόνος. "Ἐνα μεγάλο φῶς

Έλαμψε άποτυφλωτικά, προμηνύοντας τήν έπιστροφή του άγγελου. Έννοιωθεν έπίσης ότι κατά τīs τελευταίες λίγες μέρες κάτι είχε ξυπνήσει μέσα του πού του έδινε έντονότερην αίσθηση των πνευματικών πραγμαμάτων.

Γιά μερικά δευτερόλεπτα στάθηκαν αντίκρου ό ένας στον άλλο. Δέν υπήρχε ανάγκη λέξων μεταξύ τους—μονάχα μιιά ζωντανή σιωπή—μιιά στιγμή κατά τήν όποία ή μελλοντική ιστορία τής θρησκευτικής και ήθικης πλευράς τής ζωής τής άνθρωπότητας καθωρίσθηκε. Κατά τήν στιγμήν εκείνη τής υπέρτατης σιωπής ό Ίησοϋς έννοιωσε μεγάλη γαλήνη στήν ψυχή. "Αν ένωρίτερα υπήρχε και σκιά άμφιβολίας μέσα του, ή σκιά εκείνη διαλύθηκε ένώ ή γαλήνη περιέλουνε τήν ύπαρξή του και τό φώς περιέβαλλε όλάκαιρο τό κορμί του άπό τήν κεφαλή ως τά νύχια. Και άπλό βλέμμα στο φώς εκείνο θα τύφλωνε κάθε κατώτερην όντότητα, αλλά τήν στιγμήν εκείνη μονάχα οί δυό τους ήταν εκεί.

Κατόπι, σέ πολλές περιπτώσεις κατά τό διάστημα τής διακονίας του, όταν έννοιωθε άμφιβολία ή άποθάρρυνση, ό Ίησοϋς έφερνε στή θύμησή του τις στιγμές εκείνες τής παρουσίας του άγγελου, και άντλοϋσε άπ' αυτές νέα δύναμη για τήν συνέχιση του έργου του. "Όταν πέρασαν οί στιγμές τής σιωπής ό άγγελος είπε περίπου τά έξης: «Παιδί μου, ή έκλογή σου γίνηκε. Τώρα ζής στήν έκσταση τής σωστής σου άπόφασης, άλλ' όπως είνε άδύνατο νά ζήσεις τό υπόλοιπο τής ζωής σου στο μοναστήρι αυτό, έτσι άδύνατο είνε νά μένεις πάντα μέσα στήν έκσταση

τῆς στιγμῆς αὐτῆς· ὥστόσο μέσα στοὺς αἰῶνες ἡ στιγμή ἐτούτη θὰ μένει μοναδική, καὶ θὰ εἶνε ὁ βράχος πάνω σὸν ὁποῖο θὰ στηρίζεις ὄχι μονάχα τὴν δική σου ζωὴ, ἀλλὰ καὶ τὶς ζωὲς τῶν μελλομένων ἀγέννητων γενεῶν. Ἀποδείξαμε πὼς δὲν ὑπάρχει παρὰ λίγη ἀνάγκη λέξεων μεταξύ μας, ἀλλὰ ἓνα πράμα πρέπει νὰ τονίσω πρὶν φύγω. "Ὅταν οἱ μέρες θὰ γίνουν πολὺ δύσκολες, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τόσον ἀβέβαιο ὥστε νὰ φοβᾶσαι τὸ μέλλο, φέρνε στὴν μνήμη σου τὶς στιγμὲς αὐτὲς καὶ φώναζέ με σὲ βοήθειά σου, γιατί εἶμαι ὁ ἄγγελος τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, διαταγμένος νὰ προσέχω, νὰ ἐπαγρυπνῶ, νὰ βοηθῶ καὶ νὰ συντηρῶ τὴν γῆϊνη ζωὴ σου. "Ἄνκαί ἀόρατος θὰ εἶμαι πάντα μαζί σου καὶ μὲ μιὰ δύναμη ἰσχυρότερη τῆς δικῆς σου θὰ πετύχουμε τὸν σκοπὸ του».

Τότε ὁ Ἰησοῦς βρῆκε τὸν ἑαυτὸ του μόνο, καὶ κουρασμένος ἀπὸ τὴν μεταφυσικὴ αὐτὴ δοκιμασία ἔπεσε νὰ κοιμηθεῖ γιὰ ν' ἀντλήσει νέες δυνάμεις γιὰ τὸ ἐπίμοχθο ἔργο ποὺ βρισκόταν μπροστὰ του.

Γιὰ λίγο καιρὸν ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε στὸ μοναστήρι γιὰ φυσικὴν ἀνάρρωση καὶ ἀναζωογόνηση ἀπὸ τὴν μεγάλη δοκιμασία ποὺ εἶχε περάσει. Οἱ λέξεις ἴσως νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἐκφράσουν τὴν τεράστιαν ἀγωνία του, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ ἀγωνία ἐκείνη ἦταν μεγάλη. Ἐμεινε ἐκεῖ λίγο καιρὸ γιὰ ν' ἀναλάβει καὶ νὰ ἐτοιμασθεῖ γιὰ τὸ νέο του ταξίδι. Μιλοῦσε πολὺ μὲ τοὺς μοναχοὺς, καὶ ἐπειδὴ ὑπῆρχαν ἐκεῖ ἄνθρωποι διαφόρων βαθμῶν πίστεως, μάθησης καὶ προόδου, ἔμαθε νὰ τοὺς ψυχολογεῖ, αὐτὸ δὲ τὸν παρασκεύαζε γιὰ τὴν ζωὴ του μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

VI

Ο ΙΗΣΟΥΣ' ΣΤΗΝ ΙΝΤΙΑ

“Όταν ήρθε ή μέρα νά φύγει ό Ίησους, οί δυό Νομοδιδάσκαλοι πού τόν είχαν συνοδέψει στό ταξίδι του έμειναν πίσω. Άπό τήν στιγμή πού πήρε τήν απόφαση κατάλαβε πώς ό δρόμος του γήινου ταξιδιού του θά ήταν πιά μονήρης. “Όταν ήρθε ή ώρα της άναχώρησής ξεκίνησε νωρίς τήν αύγή, δίχως ν’ αποχαιρετίσει κανένα, και προχώρησε μέσα στην αιώνια μοναξιά πού θά τριγυρνούσε πιά τό μεγάλο του πνεύμα φυλακισμένο μέσα σέ άνθρωπινη σάρκα. Ένώ ξεκινούσε κατά τό τριανταφυλλένιο εκείνο πρωινό, προχωρούσε πιά όπλισμένος μέ θεϊκή δύναμη για τήν έχτέλεση προκαθωρισμένου σκοπού.

Χρειαζόταν νά γίνει μιá μακρυνή κάθοδος από τό άψηλό εκείνο μέρος, και πέρασαν μερικές μέρες προτού φτάσει στον νέο τόπο της άποστολής του.

Ἐάν συνοδευόταν στό ταξίδι του αὐτό ἀπό κάποιο πρόσωπο μέ καθαρή ἐνόραση, μπροστά στό πρόσωπο αὐτό θά ξεδιπλωνόταν ἕνα ὠμορφο θέαμα. Ἐνας ἀπεσταλμένος τῶν οὐράνιων σφαιρῶν, ἄγγελος ποῦ ποτέ δέν εἶχε ἐνσαρκωθεῖ στήν γῆ, συνώδευε τόν Ἰησοῦ καί μέ τὰ φτερά του τόν προφύλαγε τόσο ἀπό τήν ζέστη τῆς ἡμέρας ὅσο καί ἀπό τῶ κρύο τῆς νύχτας. Τόν ὀδηγοῦσε σέ καθάρειες πηγές γιά νά σβύνει τήν δίψα του, νά πλένει τὰ κουρασμένα του πόδια, νά δροσιζέει τὸ μέτωπο, καί τόν βοηθοῦσε ποικιλότροπα νά μὴ χάνει καιρὸ στό μακρυνὸ ταξίδι.

Τὴν τρίτην μέρα ὁ Ἰησοῦς ἔφτασε σὲ μιὰ εὐφορη πεδιάδα καί κεῖ φάνηκε μπροστά του ὁ ἄγγελος μέ τόν ὅποιο εἶχαν μιλήσει στήν κορφή τοῦ βουνοῦ. Κουβέντιασαν γιά λίγο μαζί, πρῶτα γιά τήν ἀλησμόνητη στιγμή τῆς ἀπόφασης καί κατόπι πολὺ περισσότερο γιά τὸ μέλλο. Ἐνῶ κουβέντιαζαν ὁ Ἰησοῦς ἔννοιωθε ἕνα μεγάλο πνευματικὸ ξαλάφρωμα, ὅταν δὲ ἀνάφερε τὸ γεγονός αὐτὸ στὸν ἄγγελο ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Ὁ πατέρας μέ ἔστειλε νά σὲ ὑπηρετήσω, καί ὅποτεδῆποτε στὰ ἔτη τῆς διακονίας σου αἰστανθεῖς, ὅπως ἀναμφίβολα θά αἰστανθεῖς, τὸν ἑαυτὸ σου ἐξαντλημένο καί ἀποθαρρημένο, δέν ἔχεις παρὰ νά ἐκπέμψεις πρὸς τὸν οὐράνιο πατέρα σου ἰσχυρὰν διανοητικὴν ἐπίκληση γιά βοήθεια καί θά βρεῖς ἀμέσως τὸν ἑαυτὸ σου περιτυλιγμένο ἀπὸ τὸ ἅγιο μυστήριον τῆς Θεῖας Ἀγάπης καί Δύναμης». Ὁ Ἰησοῦς σκεφτόταν ἀκόμη τὰ λόγια αὐτὰ ἀποσύροντας ἀγγελικὴν οὐσία ἀπὸ τὸν συνομιλητὴ του, ὅταν ξαφνικὰ κατάλαβε πῶς ἦταν πάλι μόνος. Μὲ

τήν νεο-άντλητη δύναμη του προχώρησε, βιαζόμενος νὰ φτάσει πρὶν νυχτώσει στὸν Νέο Ναὸ τῆς Σοφίας ποὺ ἀναζητοῦσε. Τὴν φορὰν αὐτὴ δὲν βρισκόταν ὁ ναὸς αὐτὸς σὲ βουνοκορφὴ ἀλλὰ πάνω σὲ ὄροπέδιο. Ἦταν ἓνα μονόροφο χτίριο, μὲ κυκλικὸ κεντρικὸ θόλο, ἀπλὸ ἀλλὰ ἐπιβλητικὸ: τὰ σκαλοπατία ποὺ ὀδηγοῦσαν στὴν κεντρικὴν εἴσοδο του ἦταν κατὰ τριάδες, δηλ. κατόπι ἀπὸ σειρὰ τριῶν σκαλοπατιῶν ἀκλουθοῦσε μιὰ λιθοστρωμένη μικρὴ πλατεία, κατόπιν ἄλλη τριάδα σκαλοπατιῶν, κι' ἔτσι, ὡσότου τὰ τρία τελευταῖα σκαλοπατία ὀδηγοῦσαν στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ὁ Ἰησοῦς πέρασε τὴν ἀνοιχτὴ ξέθυρα καὶ βρῆκε τὸν ἑαυτὸ του σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, κάτω ἀπὸ θόλο, καὶ ἐκεῖ στάθηκε μὲ φόβο καὶ εὐλάβεια, νοιώθοντας ὅτι ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν ἅγιος.

Ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὅλα εἶχαν γίνει σύμφωνα μὲ σχέδιο. Ὁ ἄγγελος εἶχε πεῖ στὸν Ἰησοῦ νὰ περιμένει κάτω ἀπὸ τὸν θόλο. Δὲν εἶχε ἄλλες ὀδηγίες. Ὅταν τὰ πρῶτὰ συναισθήματα ὑποχώρησαν κάπως, πάλιν ὁ ἄγγελος βρέθηκε στὸ πλευρό του, καὶ κάμνοντας ἓνα σημεῖο ἀριστερὰ ὁ τοῖχος ἀνοιξε, παρ' ὄλο ποὺ στὸν Ἰησοῦ δὲν ἦταν φανερό πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ γίνει αὐτό. Μαζὶ προχώρησαν σ' ἓνα διάδρομο μυστικὸ ὡσότου φτάσαν σὲ μιὰ σκάλα τὴν ὁποία κατέβηκαν. Στὸ βάθος τῶν σκαλοπατιῶν ὑπῆρχε πόρτα κλειστὴ ἢ ὁποία ὑποχώρησε ἀθόρυβα μπροστὰ τους δίχως νὰ τὴν ἀγγίξουν.

Βρέθηκαν σὲ μιὰν εὐρύχωρη αἴθουσα ὃ δὲ ἄγγελος βλέποντας τὴν ἀπορία στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἀπάντησεν ἔτσι στὴν ἀφωνὴ ἐρώτησιν του: «Ἐπειδὴ

ὕπηρες εὐλαβικά ὑπάκοος σοῦ ἐπετρέπη ἢ εἴσοδος
στὸ μυστήριον τῆς ἑσωτερικῆς αἵθουσας. Ὡς καὶ
ἀπὸ τὸ ἐξελιγμένο σου πνεῦμα ἀπαιτεῖται ὑπακοή
προτοῦ ἐπιτραπεῖ εἴσοδος στὴν ἑσωτερικὴν αὐτὴ αἵ-
θουσα μύησης. Θὰ μείνεις ἐδῶ γιὰ λίγο, δίχως νὰ
βγαίνεις τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸν ναό. Θὰ παρατήρησες
ἴσως ὅτι δὲν σὲ εἶδε κανένας ἐδῶ. Κανονίστηκε νὰ
φτάσεις τὴν ὥρα τοῦ ἀπογευματινοῦ ὕπνου γιὰ νὰ
μὴ σὲ δεῖ κανένας. Μέσα στὴν δροσιὰ τῆς νύχτας
θὰ ἔρχομαι νὰ σὲ παίρνω στοὺς μεγάλους κήπους
πίσω ἀπὸ τὸν ναό, γιὰ ν' ἀναπαύεσαι ἀπὸ τὶς μελέ-
τες τῆς μέρας. Ταξίδεψες πολὺ, καὶ χρειάζεσαι
ἀνάπαυση τώρα. Θὰ σὲ ἀφήσω, ἀλλὰ θὰ γυρίσω
σύντομα. Ἀναπάψου καὶ κοιμήσου». Καὶ ὁ ἄγγελος
χάθηκε ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ὥρες ἀναπαυτικοῦ ὕπνου ὁ Ἰη-
σοὺς ἄρχισε νὰ ἐξετάζει τὸ περιβάλλον του. Μέσα
στὴν αἵθουσαν αὐτὴ αἰσθανόταν νὰ πλαταίνει ἢ ἀν-
τίληψή του κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται τὸν σκοπὸ ποῦ
τὸν ὀδήγησε στὸν ναό. Ξαφνικὰ ψήλωσε τὸ βλέμμα
καὶ εἶδε μπροστά του μεγαλόπρεπα στολισμένον ἕνα
Νομοδιδάσκαλο. Στὸ χεῖρ κρατοῦσε ἕνα βιβλίον, κι'
ἀφοῦ τὸ τοποθέτησε σ' ἕναν ἀναλόγιον τὸ ἀνοίξε κ'
ἔκανε νεῦμα στὸν Ἰησοῦ νὰ πλησιάσει. Τὰ γράμμα-
τα τοῦ βιβλίου ἦταν ἄγνωστα στὸν Ἰησοῦ, ἀλλ' ὁ
Διδάσκαλος μιλοῦσε Ἀραμαϊκά, κι' ἔτσι ἡ μελέτη
ἄρχισε. Ἐξηγήθηκε στὸν Ἰησοῦ πὼς ἔπρεπε νὰ ἐν-
νοεῖ τοῦλάχιστον λίγο ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴ γλῶσσα,
καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στάλθηκε νὰ τὸν βοηθή-
σει. Κάθε μέρα θὰ διάβαζαν καὶ θὰ κουβέντιαζαν

μαζί ενώ ο Ίησους θα έμεινε στα Ίντικά μυστήρια, Μέρικα από τα μυστήρια αυτά εξακολουθούν να υπάρχουν, και πολλοί σύγχρονοι άνθρωποι της χώρας σας και άλλων χωρών προσπαθούν να συνδυάσουν την σοφία της Ανατολής με την γνώση της Δύσης, αλλά η καλλίτερη έσωτερική· Ανατολίτικη σοφία κρύφτηκε και χάθηκε πρό πολλών αίωνων.

Δέν είχε σκοπός του βιβλίου αυτού να εξιστορήσει πως, σε κάποιαν μελλοντικήν εποχή, τα ώραιότερα από τα μυστήρια αυτά, και ιδιαίτερα εκείνα που γνώρισε ο Ίησους, θα ξεδιπλωθούν και πάλιν στον κόσμο σας, αλλά όφείλω να τονίσω προσπερνώντας ότι και η άψηλότερη άκόμη σοφία που έσεις μπορείτε ν' αναπτύξετε ούτε πλησιάζει καν το ύψος της σοφίας που ο Ίησους άπορρόφησε κατά το διάστημα της σπουδής του στον Ίντιάνικον εκείνο Ναό της Σοφίας. Μέρος της ημέρας το περνούσε κάτω από τον θόλο, πάντα μονάχος και βυθισμένος σε σιωπηλή σκέψη, νοιώθοντας μιá μεγάλη πνευματική διεύρυνση. Συχνά θωρούσε τον άγγελο άπεσταλμένο με τον όποιο κουβέντιαζε άφώνα, και συχνά το πνεύμα του επικοινωνούσε με τον Πατέρα από τον όποιο άντλούσε δύναμη προς έκπλήρωση του δύσκολου έργου της όρθης κατανόησης της Ίντιάνικης άπόκρυφης σοφίας. Άνθρωποι πριν και κατόπι από τον Ίησου έόδεψαν όλακαιρες περιόδους γήινης ζωής σε τέτοιους ναούς, αλλά ο Ίησους λίγο μονάχα χρόνο είχε στην διάθεση του, γιατί έπρεπε να πάει σε χώρες γέες και να μελετήσει μυστήρια άλλα προτου έτοιμαστει για τα χρόνια εκείνα της έξωτερικής έκ-

δήλωσης της διακονίας του. Ἐπιτρέψατέ μου νά ἐξηγήσω τήν ἔννοια τῶν λόγων αὐτῶν.

Ὅταν ἐσεῖς οἱ κάτοικοι τῆς γῆς φέρετε σέ ὑπαρξη κάποιο κομμάτι δημιουργικῆς ἐργασίας—ἕνα βιβλίο, ἕνα μουσικό κομμάτι ἢ μιάν εἰκόνα—ἡ ἐργασία αὐτή πρέπει πρῶτα νά ἔχει ὑποστει τελείαν ἐπεξεργασία στήν ἐσώτερη σφαῖρα τοῦ συνειδητοῦ, προτοῦ πάρει φυσικήν ἢ ἑξωτερικήν ἐκδήλωση γιά νά τήν δοῦν οἱ ἄλλοι. Ἡ ἐξωτερική ἐκδήλωση τῆς διακονίας τοῦ Ἰησοῦ ἦταν ἀπό τὸ τριακοστό μέχρι τοῦ τριακοστοῦ-τρίτου ἔτους τῆς ζωῆς του, ἐνῶ ἡ πραγματική διακονία του ἄρχισε ἀπό τὸν καιρὸ πού βρισκόταν στὸν ναὸ καὶ ἐξακολούθησε στήν ἔρημο, στὸ μοναστήρι καὶ σέ ἄλλους τόπους τοὺς ὁποίους θ' ἀναφέρουμε ἐνῶ προχωροῦμε. Δέν θά μιλοῦμε πολὺ γιά κάθε τόπο παρὰ τόσο μονάχα ὅσο χρειάζεται γιά νά πάρετε μιάν ἰδέα τῶν ὄσων συνέβησαν.

Θυμᾶστε ὅτι μπήκαμε στὸν Ἰντιάνικο ναὸ ἀπὸ τὴν κεντρικὴν θύρα ἀφοῦ ἀναβήκαμε ἐννεῖα σκαλοπάτια κατὰ τριάδες, ὅτι εἰσήλθαμε στήν κεντρικὴν αἴθουσα καὶ ἀφοῦ περάσαμε ἀπὸ τὴν μυστικὴ θύρα κατεβήκαμε ἀπὸ μιὰ σκάλα σ' ἕνα χαμηλὸ δωμάτιο. Γυρίζουμε τώρα στήν θολωτὴν αἴθουσα ἀναβαίνοντας τὴν ἴδια σκάλα καὶ ξαναπερνώντας τὴν μυστικὴ θύρα. Ἀφοῦ σταθοῦμε μὲ τὴν ράχη πρὸς τὴν κεντρικὴ θύρα, προχωροῦμε ἐννεῖα βήματα ὀλόγισια μπροστά, περνοῦμε μιάν ἄλλη μυστικὴ θύρα καὶ ἀφοῦ κατεβοῦμε ἐννεῖα σκαλοπάτια φθάνουμε σέ κάτι πού μοιάζει μὲ τζαμόπορτα. Ἀνοίγει αὐτὴ μόλις τὴν ἀγγίξουμε καὶ τότε βρισκόμαστε μπροστά σέ

μιάν ἄλλη παρόμοια σειρά ἀπὸ ἐννῆα πλατειὰ σκαλοπάτια διαιρεμένα σὲ τριάδες ὅπως ἐκεῖνα τῆς εἰσόδου. Στὸ βάθος τῶν σκαλοπατιῶν αὐτῶν ὑπάρχει μιὰ ρηχὴ δεξαμενὴ πάνω στὰ νερὰ τῆς ὁποίας πλέει ὁ λωτός, καὶ πού στὸ κέντρο τῆς ὑπάρχει πήδακας. Σὲ κάθε ἄκρη τῆς δεξαμενῆς ὑπάρχουν πέτρινα καθίσματα. Αὐτὸς ὁ κήπος τοῦ ναοῦ εἶνε ἐντελῶς ἰδιαιτέρος καὶ βάλθηκε στὴν διάθεση τοῦ Ἰησοῦ γιὰ ὄλο τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ παρουσίας του. Ἐδῶ, στὴν σκιά τῆς νύχτας, ρέμβαζε κάποτε ὡς τις πρωῖνές ὧρες. Ἐδῶ τὸν πλησίαζαν πουλιὰ μὲ πλουσιοφτέρωμα καὶ ὠραίους χρωματισμοὺς νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ τους τελείως εὐτυχισμένο μαζί του.

Στ' ἀριστερὰ τοῦ κήπου, σ' ἓνα πιὸ παράμερο τόπο, ἦταν μιὰ ἄλλη μικρὴ δεξαμενὴ, μέσα στὴν ὁποία λουνώταν ὁ Ἰησοῦς κάθε πρωτὶ προτοῦ ἐπιστρέψει στὸν Διδάσκαλο πού τὸν περίμενε στὴν θέση του τὲς πρωῖνές ὧρες γιὰ μάθημα.

Ἀπ' ἀρχῆς ἀποσαφηνίστηκε στὸν Ἰησοῦ πῶς ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους σκοποὺς τῆς παρουσίας του στὸν Ἰντιάνικο ναὸ ἦταν τὸ νὰ νοιώσει ἐντονώτερα παρὰ πρὶν μιὰ ἐπέκταση τοῦ συνειδητοῦ του ἔτσι πού μόλις θὰ μάθαινε ἀρκετὰ τὴν γλῶσσα θᾶρχιζε μιὰ νέα γραμμὴ μελέτης γιὰ βαθύτερη κατανόηση τῶν πνευματικῶν μυστηρίων. Χρησιμοποιήθησαν μέθοδοι κατὰ τὴν διδασκαλία τῶν μυστηρίων αὐτῶν πού καὶ τώρα ἀκόμη δὲν μποροῦν νὰ σᾶς ἀποκαλυφθοῦν. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅτι μεταξὺ τῶν μαθημάτων του ἦταν τὸ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ γήινο κορμί του κατὰ βούληση καὶ τὸ νὰ γίνεται εὐκο-

λα άόρατος. Τό μεγάλο του πνεύμα ξννοιωθε πιά τόν περιορισμό του γήϊνου κορμιού του, και αυτό ήταν πράμα βέβαια δύσκολο.

Μέρα με την μέρα ή διδασκαλία προχωρούσε και κάτω από τόν θόλο του ναού γινόντουσαν πολλές ένσαρκώσεις ανωτέρων πνευμάτων που έρχόντουσαν να μιλήσουν για λίγο μαζί του. Οί όροι για τις έμφανίσεις αυτές ήταν τέλειοι, σε βαθμό τέτοιο, που έσεις στην Δύση ποτέ δέν γνωρίσατε. Δέν μάθετε άκόμη να ξεχωρίζετε έναν άγιο τόπο μέσα στον όποιο να συναντάστε με ανώτερες αίθερικές ύπάρξεις. Τά δωμάτια σας τών πνευματιστικών συνεδριών δέν έχουν τίποτε τό κοινό μ' ένα ναό σαν αυτό που μιλάμε έδώ—ένα ναό του όποιου ή άτμόσφαιρα να εΐνε καθαρή και άμόλυντη και όπου να εΐνε δυνατή ή συνάντηση πνεύματος με πνεύμα κατά τρόπο που εΐνε άδύνατος στην χώρα σας σήμερα. Δέν θάθελα να παρεξηγηθώ. Πολλοί από σας έχετε δεΐ ύλοποιήσεις πνευμάτων, αλλά δέν έχετε φυσικά μέτιουμες που να μπορούν να συγκριθούν σε πνευματικό ύψος με τά παληά εκείνα μέτιουμες που περνούσαν όλα-καιρη τή ζωή τους μέσα στον ναό. Έδώ, συχνά, σε στιγμές έκστασης, τό περιστέρι μπορούσε να ιδωθεί στον δώμο του Ίησου—ένώ ή σκιά του Σταυρού ύψωνόταν πίσω του, και τό αίθερικό του κορμί γινόταν πιό όρατό από μέρα σε μέρα. Έδώ, επίσης, ήρθε σ' Αυτόν ή κατανόηση του ότι όταν του παρουσιαζόντουσαν έρωτήσεις στις όποιες δέν μπορούσε ν' άπαντήσει, θά του δινόντουσαν οί άπαιτούμενες για την άπάντηση λέξεις άν έμενε λίγες στιγμές

σιωπηλός. Τις μέρες αυτές πού ἡ τέχνη τοῦ νά περιμένει ἕνας τὴν θείαν ἔμπνευση ἔπεσε σὲ ἀχρηστία, πόσες εὐκαιρίες γιὰ ἐξυπηρέτηση ἐκείνων πού ὑποφέρουν χάνονται! "Ὅσο περισσότερο βιάζεσθε στὴν καθημερινή σας ζωὴ, τόσο λιγώτερο πετυχαίνετε. Καὶ παρ' ὄλο πού δὲν συνηγορῶ γιὰ μιὰ ζωὴ ρέμβης, ὡστόσο θὰ ἔλεγα νὰ ξοδεύετε κάπως περισσότερο χρόνο περιμένοντας καθημερινὰ τὴν φωνὴ τοῦ Κυρίου. "Ἄν ὁ Ἰησοῦς, ὁ πιὸ ἐξελιγμένος ἄνθρωπος πού γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος χρειαζόταν τὴν προπαρασκευὴ γιὰ τὰ τρία χρόνια τῆς διακονίας του, σκεφθῆτε τὶ χρειάζεστε σεῖς! Μὴ προσπεράσετε τὲς γραμμὲς αὐτὲς ἑλαφρὰ, ἀλλὰ σταθῆτε καὶ σκεφθῆτε τες λίγο. Ζῆτε σ' ἕνα αἰῶνα ταχύτητας ὅπως λέτε, ἀλλὰ θὰ κατορθώσετε ἄραγε περισσότερα, ὅταν ἡ ἱστορία γράψει τὰ γεγονότα, ἀπ' ὅτι κατόρθωσαν οἱ προγενέστεροί σας πού ζοῦσαν τὴν ζωὴ τους λιγώτερο βιασά; Στοχασθῆτε τὰ ζητήματα αὐτὰ βαθειὰ καὶ εἶθε ὁ Κύριος νὰ φωτίζει τοὺς λογισμοὺς σας. Γιὰ τὸν καθένα θὰ εἶνε διαφορετικὰ ζητήματα, ἀλλὰ γιὰ τὸν καθένα ὑπάρχει ἰδιαιτέρος δρόμος πού ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Κύριο.

Μιὰ μέρα, κατὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου τοῦ Ἰησοῦ στὸν ναό, φωνάχτηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ στὴν αἴθουσα τοῦ κεντρικοῦ θόλου, καὶ ἐκεῖ συνάντησε τὸν φύλακα ὁδηγὸ του—ἄγγελο τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ. Μὲ ἀρκετὴν ἐχπληξη εἶδε νὰ γυρίζει ἐκεῖ στὸν ἄξονά της μιὰ κρουσταλλένια σφαῖρα, ὅπως ἐκείνη περίπου πού σεῖς χρησιμοποιεῖτε στὴν διδασκαλία τῆς γεωγραφίας καὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Ὁ ἄγ-

γελος τοῦ ἔνεψε λέγοντας : «Κοίταξε». Ἐνῶ κοιτοῦσε ἡ σφαῖρα γύριζε σιγαλά καὶ πάνω της φαινόταν ἕνας κόσμος πολὺ μεγαλειότερος ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ ἦταν τότε γνωστός. Στὴν φυσικὴ του ἐρώτηση ὁ ἄγγελος ἀπάντησε : «Ἐτοιμάζεσε μὲ τίς μελέτες σου νὰ δώσεις μιὰ νέαν ἐξήγηση τοῦ θείου μηνύματος στὸν κόσμο. Τὸ μήνυμα αὐτὸ θὰ σκορπιστεῖ σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς, καὶ σοῦ δείχνω ἐδῶ τί θὰ συμβαίνει ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες, ἐνῶ αὐτὸ θὰ περνᾷ ἀπὸ τὴν μιὰν ἡπειρο στὴν ἄλλη». Μὲ θαυμασμό ὁ Ἰησοῦς κοίταξε τὸ ξεδίπλωμα τῶν αἰώνων σὲ ὅλο τὸν γνωστὸ σας κόσμο. Εἶδε τὴν ὑψωση καὶ τὴν κατάρπωση τοῦ μηνύματός του. Σκηνὴ μὲ σκηνὴ εἶδε πῶς κάποτε τὸ μήνυμα θάφτανε στὸ ζενίθ καὶ κάπτετε θάπεφτε στὸ ναδίρ. ἀλλὰ τὴν στιγμή ποὺ φαινόταν πῶς, σὰν φλόγα κερικοῦ θάσβυνε πιά, ἕνας νέος ἀγγελιαφόρος σηκώνόταν γιὰ νὰ τὸ παραδώσει σὲ ἄλλους. Καὶ ἔτσι ἡ ἄσβεστη φλόγα θὰ ἔκαιε παντοτινά.

Μ' ἕνα μίγμα ταπεινοφροσύνης καὶ ἔκστασης κατανόησε τὴν ἀψηλὴ ἔννοια τοῦ ἔργου ποὺ ὁ πατέρας τοῦ εἶχεν ἀναθέσει, καὶ τότε ἕνα αἶσθημα ἀνησυχίας κουνήθηκε μέσα του, μήπως σὲ στιγμὲς πειρασμοῦ θὰ φαινόταν ἀνάξιος. Ταυτόχρονα ὁμοῦς ἦρτε ἡ ἀνακουφιστικὴ σκέψη ὅτι διαλέχτηκε, καὶ ὅτι θὰ τοῦ διδόταν δύναμη ἰσχυρότερη τῆς δικῆς του γιὰ ἐχτέλεση τοῦ πατρικοῦ του σχεδίου. Ἀτενίζοντας τὴν μεγάλη κρουσταλλένια σφαῖρα εἶδε πῶς ἡ ἀπλότητα θὰ ἦταν ἡ βάση τοῦ μηνύματος του. Εἶδεν ἐπίσης πῶς οἱ ἄνθρωποι θὰ σύγχυζαν τὸ μήνυμά του

σὲ τρόπον ὥστε τὸ μυστικὸ τῆς ἐσώτερης παρουσίας του καὶ ἡ «χαμηλὴ γαλήνια φωνή» του, θὰ κρυβόντουσαν σχεδὸν ὀλότελα. Ὡστόσο, ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ θὰ ἐρχόντουσαν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔβλεπαν τὸ ἐσώτερο φῶς του, καὶ ἐνδυναμωμένοι ἀπὸ τὴν γνώση αὐτῆ θὰ ξαναφανέρωναν τὴν ἀλήθεια ποὺ ὁ Ἰησοῦς σκόρπισε. Ἡ σκέψη αὐτῆ τὸν ἀνακούφισε τὴν ὥρα ἐκείνη, καὶ κατόπι τοῦ χρησίμευσέ σαν μεγάλος μοχλὸς δύναμης ὅταν τις μέρες τῆς διακονίας του συχνὰ γινόταν ὁ μισητὸς καὶ ὁ ἀπορριμμένος τῶν ἀνθρώπων.

Γυρίζοντας σ' Αὐτὸν ὁ ἄγγελος εἶπε : «Κατάλαβαίνεις ὅτι ὅταν ἦρτες στὸν ναὸν αὐτό, ἄνκαι εἶχες ἤδη ἀναπτυγμένη σ' ἓνα βαθμὸ τὴν ἐνόρασή σου, δὲν ἦταν αὐτῆ ἀρκετὰ ἰσχυρὴ ὥστε νὰ μπορεῖς νὰ συλλάβεις ἐκεῖνο ποὺ εἶδες σήμερα. Ὁ περιορισμὸς σου στὸν τόπον αὐτό, ἡ ἔνταση τῆς μελέτης καὶ ἡ διδασκαλία ποὺ πῆρες, μεγάλωσαν καὶ πλάτυναν τὴν ἀντίληψή σου σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μπορέσεις ν' ἀντιληφθεῖς τέλεια ἐκεῖνο ποὺ σοῦ φανερώθηκε σήμερα. Συλλογίσου πάλι βαθεῖα γιατί ἡ δύναμη τῆς ἐκλογῆς εἶνε ἀκόμη μαζί σου. Μπορεῖς καὶ σήμερα ἂν θέλεις νὰ διαλέξεις τὸν δρόμο σου».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς βρῆκε πάλιν τὸν Ἐαυτὸ του μόνον, δίχως ν' ἀντίληφθῆι τὴν ὥρα τῆς φυγῆς τοῦ ἀγγέλου. Οὔτε μποροῦσε νὰ πεῖ πόσῃ ὥρα στάθηκε κοιτάζοντας μ' ἔκθαμβο βλέμμα τις εἰκόνες ξένων χωρῶν καὶ κλιμάτων, τις παράξενες φορεσιὰς ἀνθρώπων ξένων καὶ ξενόγλωσσων—ἀνθρώπων ποὺ ἀπὸ

ἀνατολή καὶ δύση, ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότο θὰ σήκω-
ναν τὸν σταυρό τους καὶ θὰ τὸν ἀκλουθοῦσαν.

Τὸν ἀφίνουμε ἐδῶ, στὴν γαλήνη τῶν στοχασμῶν
του, βέβαιοι πῶς κανένας ἐνδοιασμός δὲν ταραζεῖ
τὴν ἐκλογή ποῦ ἔκανε—νά σηκώσει δηλαδή τὸν
Σταυρό του καὶ ν' ἀκλουθήσει τὸν δρόμο ποῦ θὰ
τοῦ ἔδειχνε τὸ θεῖο φῶς.

“Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε μέσα στὴν κρουσταλλένια
σφαῖρα τοῦ Ἰντιάνικου ναοῦ τὰ μικροσκοπικὰ νησιά
σας, τὰ τόσο μικρὰ συγκρινόμενα μὲ τὴν ἀπέραντη
ἤπειρο μέσα στὴν ὁποία βρισκόταν ὁ ναός, ἔννοιωσε
πῶς κάποια μέρα ὅταν τὸ μήνυμά του θ' ἄφτανε ὡς
ἐκεῖ, θ' ἄπερνε ἀπ' αὐτὰ νέα δύναμη καὶ θὰ ξαπλωνό-
ταν ἀπ' ἐκεῖ σὲ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς καὶ σὲ ἠπεί-
ρους ἀκόμη ἄγνωστες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Εἶδεν ὅτι
ἡ Δυτικὴ διακυβέρνηση θ' ἀπλωνόταν στὴν Ἀνατο-
λή, καὶ ὅτι ἦταν καλὸ νὰ ἐξαπλωθεῖ ἡ ἀλήθεια στὰ
νησιά αὐτὰ ποῦ σήμερα εἶνε τόσο γνωστά. Εἶδεν
ἐπίσης πῶς κατόπιν ἀπὸ μιὰ περίοδο ἀνησυχίας καὶ
παρεξηγήσεων θ' ἀνάτελλε μιὰ νέα μέρα κατὰ τὴν
ὁποία ἡ κρυμμένη πνευματικότητα τῆς Ἀνανολῆς
θ' ἄσμιγε μὲ τὴν σταθερότητα τοῦ σκοποῦ ποῦ κυ-
ριαρχεῖ στὸν Δυτικὸ νοῦ σ' ἓνα ἄρμονικὸ σύνολο
παγκόσμιας ἐξέλιξης.

Δυὸ χιλιάδες χρόνια μὲ τὸ δικό σας χρονικὸ
μέτρο πέρασαν ἀπὸ τότες, καὶ σήμερα βρίσκεσθε
στὴν χαραυγὴ τῆς ἐναρμόνισης τοῦ σημείου στὸ
ὁποῖο θὰ συναντηθεῖ ἡ Ἀνατολή μὲ τὴν Δύση σ' ἓνα
τέλειο σύμπλεγμα πρὸς παραγωγή τῆς τέλειαις φυλῆς

πού θα σημάνει την άπαρχή του χρυσοῦ αἰώνα τῆς ἀνθρωπότητος. Ὑπάρχουν ἀνθρωποὶ καὶ στίς δυὸ πλευρὲς τοῦ ἰσημερινοῦ πού περνοῦν τώρα μιὰ μεταβατικὴ περίοδο καὶ εἶνε οἱ πρωτοπόροι τῆς φυλῆς αὐτῆς, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐπαγγέλματός τους. Ὅπως ἡ χρυσαλλίδα μεταβάλλεται σὲ πεταλούδα καὶ ἀγγίζει τὰ φτερά της στὰ λουλούδια, ἔτσι καὶ αὐτοὶ διέρχονται τὴν μεταβατικὴ τους περίοδο ἀπλώνοντας τὰ φτερά τους στὴν τέχνη, στὴν μουσικὴ ἢ στὴν λογοτεχνία—γιὰ ν' ἀναφέρω μόνο τρεῖς τρόπους ἔκφρασης. Μερικοὶ θὰ μένουν στὴν κατάσταση τῆς πεταλούδας γιὰ λίγο, ἄλλοι γιὰ πολύ, ἀλλ' ὁ καθένας τους ἔχει τὸν ρόλο του νὰ παίξει.

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο μερικὲς ζωὲς διακόπτονται τόσο ἔνωρις εἶνε τὸ ὅτι ἔρχονται ἐκεῖ μόνο γιὰ ὀρισμένο σκοπὸ καὶ κατόπι καλοῦνται πάλιν πίσω στίς ἀνώτερες σφαῖρες γιὰ περαιτέρω ἐξέλιξη. Ἄλλες μένουν περνώντας μιὰ ζωὴ θυσιῶν, γιὰ νὰ δείξουν σὲ κείνους πού τὰ μάτια τους προσέχουν καὶ βλέπουν, τὰ ὕψη· στὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ φτάσουν οἱ ἀνθρώπινες ψυχὲς ὅταν ἀφιερωθοῦν σ' ἓνα πνευματικὸ σκοπὸ. Ὅλες αὐτὲς οἱ εἰκόνες πέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦ καὶ τὸ ψυχικὸ μάτι τοῦ Ἰησοῦ ἐνῶ κοίταξε Αὐτὸς τὴν κρουσταλλένια σφαῖρα.

Εἶδε πολιτισμοὺς ν' ἀνθίζουν καὶ νὰ σβύνουν. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶνε τὸ ὅτι εἶδε πῶς σὲ κάθε αἰώνα καὶ σὲ κάθε χώρα πάντα θὰ ὑπῆρχε ἓνας λαμπαδοφόρος τῆς θείας ἀλήθειας· πῶς καὶ στίς πιὸ βάρβαρες καὶ ληθαργικὲς ἐποχὲς θὰ ὑπῆρχαν πάντα

ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ἔβλεπαν καὶ θὰ μετάδιναν τὸ Θεῖο Φῶς. Ἔτσι ἡ φλόγα ποῦ ὁ ἴδιος θάναφτε ἀπὸ τὴν Θεῖαν Οὐσία θὰ μεταφερνόταν ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες, ἄσβεστη ὅπως ἀκριβῶς ἐξακολουθεῖ ν' ἀνάβει καὶ στὴν δική σας ἐποχὴ.

Ἄλλα αὐτὰ γιόμισαν σκέψεις τὸν νοῦ τοῦ Ἰησοῦ ὁ ὁποῖος κάθησε στὴν κεντρικὴν αἴθουσα βυθισμένος σὲ ρεμβασμούς. Ἐδῶ κατανόησε πληρέστερα παρ' ὅτι κατανόησε ὅταν ἦταν στὸ μοναστήρι, τὴν τεράστιαν εὐθύνη τοῦ μεγάλου ἔργου ποῦ τοῦ ἀνετέθη — πῶς κάθε του πράξη ὅπως καὶ κάθε του λόγος θὰ εἶχε σημασία. Ὡς καὶ στὸν σχηματισμὸ σκέψης ἔπρεπε νὰ προσέχει, γιὰτὶ οἱ σκέψεις του θὰ εἶχαν σημασία ὅπως οἱ λόγοι καὶ οἱ πράξεις του. Ἐδῶ τοῦ παρουσιαζόταν μιὰ δύσκολη στιγμή, τόσο, ὅσο θὰ ἦταν ἀργότερα οἱ στιγμὲς τοῦ Κήπου τῆς Γεσθημανῆ. Ἄναμετροῦσε τὸν μόχθο, γνωρίζοντας πῶς ὁ δρόμος ὁδηγοῦσε ἀναπόφευκτα ἑστὸν Σταυρό, καὶ προαισθανόταν τὰ γεγονότα ἀκριβῶς ὅπως ὅταν κατὰ τὴν νύχτα τῆς ἀγωνίας τοῦ κήπου οἱ σκέψεις του πήγαιναν πίσω στὶς μέρες τοῦ ναοῦ τῶν Ἰντιῶν. Βέβαια τὸν κεντροῦσαν ἀμφιβολίες. Ἄλλὰ πῶς μπορούσε νὰ ἐγκαταλείψει τὸν Πατέρα του ; Διαλέχτηκε Αὐτὸς ὡς ὁ Δρόμος, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή, καὶ ἀργότερα, κατὰ τὴν διακονία του, χρησιμοποίησε τὶς λέξεις αὐτές. Ἐκεῖ τὶς κατανόησε τέλεια, ὅταν ἐνόησε καθαρά ὅτι Αὐτὸς καὶ ὁ Πατέρας του ἦταν ἕνα — ὅτι Αὐτὸς ἦταν μέρος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέρος ποῦ ἐνσαρκώθηκε σὲ ἀνθρώπινὸ σῶμα, γιὰ νὰ μεταδώσει τὸ μήνυμα στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων ὀλάκαι-

ρης τῆς οἰκουμένης. Γνώριζεν ὅτι ὁ Ἅγιος Δημιουργὸς ποῦ τὸν κάλεσε στὸ ἔργον αὐτὸ θὰ τὸν προέκρινε μὲ τὸ ζῶντανὸ Πνεῦμα ποῦ χρειάζοταν γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ ἢ γήινη διακονία του καὶ νὰ διατηρηθεῖ ἡ διακονία αὐτῆ ζωντανῆ ἀνάμεσά στοὺς αἰῶνες.

Ἄφίνουμε ἐδῶ τὸν Ἰησοῦ νὰ σκέφτεται καὶ νὰ ρεμβάζει μέρες πολλές πάνω σὲ ὅτι τοῦ ἀποκαλύφθηκε. Δὲν θὰ τὸν ξαναβροῦμε στὸν Ἰντιάνικο ναὸ ἢ στὸν κῆπο τῶν λωτῶν. Πέρασε πιά ὁ χρόνος τῆς προετοιμασίας του καὶ πρέπει ἄλλοῦ νὰ τὸν ἀναζητήσουμε.

Πρέπει νὰ κατανοήσετε ὅτι ὁ Ἰησοῦς διάλεξε αὐτόβουλα νὰ ἐχτελέσῃ τὴν θεία θέληση ποῦ ἀναπόφευκτα θὰ τὸν ὀδηγοῦσε στὸν Σταυρό. Καὶ σεῖς βέβαια μπορεῖτε νὰ ὑποστήτε μιὰν πλήρη ἀλτρουϊστικὴν θυσία. Ἄλλ' οὔτε ὁ Ἰησοῦς, οὔτε σεῖς, θὰ μπορούσατε νὰ ἐνωθῆτε μὲ τὸν Θεὸ γιὰ πάντα μὲ μιὰ μόνο πράξη. Ὁ Ἰησοῦς ποτὲ ἐνωρίτερα δὲν ἐργάστηκε ἐνάντια στοὺς φυσικοὺς νόμους. Καὶ ἡ ἐκλογή ποῦ τοῦ προσφέρθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἀνώτατη ζωὴ ἦταν ἡ φυσικὴ συνέχεια τοῦ προηγούμενου δρόμου του.

Ἐχουν περάσει ἀρκετὲς μέρες, καὶ ἡ νύχτα σκεπάζει τὸν Ἰντιάνικο ναὸ, οἱ ἔνοικοι τοῦ ὁποῖου κοιμούνται. Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ρεμβάζει, τὸ γήινο κορμὶ του ἀρχίζει νὰ διαλύεται καὶ νὰ χάνεται μέσα στὴν νύχτα. Ἡ ἀνάληψη του κλείει πιά γιὰ μᾶς τὸν Ἰντιάνικο ναὸ σὰν νὰ τὸν ἔχει σκεπάσει ἀπὸ τὸ βλέμ-

μα μας κάποιο μαύρο νέφος—σύμβολο και αυτό του σκοταδιού που σκεπάζει τὸ κορμί σὰν φύγει ἀπ' αὐτὸ ἡ ψυχὴ. "Ἐτσι ὁ Ἰησοῦς πῆγε στὴν Αἴγυπτο, σὲ νέο τόπο, γιὰ νέα διδασκαλία. Μὲ ἄλλες λέξεις τὸ κορμί του ἐξαυλώθηκε στὴν Ἰντία καὶ ὑλοποιήθηκε στὴν Αἴγυπτο.

VII

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ἐδῶ, σ' ἓνα μεγάλο οἶκημα, ἀρκετὰ βαθεῖα κάτω ἀπὸ τὴν γῆ, ὁ Ἰησοῦς κοιμᾶται. Τὸ δωμάτιο εἶνε πολὺ μικρό, κί' ἀπ' αὐτὸ ἓνας διάδρομος ὀδηγεῖ δεξιά καὶ ἀριστερά. Ἡ ἀριστερὴ κατεύθυνση ὀδηγεῖ σ' ἓναν ἄλλο διάδρομο πού καταλήγει, κατόπι ἀπὸ μίαν ἀριστερὴ πάλι κλίση, σ' ἓνα ὀκτάγωνο δωμάτιο ἢ χῶλλ.

Τὸ χῶλλ αὐτὸ διαφέρει ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ Ἰντιάνικου ναοῦ γιατί τὸ δάπεδό του εἶνε ψηφιδωτὸ καὶ ὁ θόλος ὀκτάγωνος μὲ μαργαριταρένιους χρωματισμούς. Τὸ ψηφιδωτὸ μέρος τοῦ πατώματος ἔχει ὀλοστρόγγυλο σχῆμα καὶ μιὰ κρήνη στὸ μέσο. Ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε ἓνας μεγάλος ναὸς σοφίας καὶ διευθύνεται ἀπὸ τρεῖς σοφοὺς ἱερεῖς πολλῶν ἑνσαρκώσεων καὶ μεγάλης πνευματικῆς ὀλοκλήρωσης. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι διαλέχτηκαν νὰ μυσήσουν τὸν

νεαρὸν Ἰησοῦ σὲ ὄλα τὰ μυστήρια τῆς ἀψηλῆς τους τέχνης. Τρεῖς μεγάλοι ἱερεῖς! Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς θάπερνε τρεῖς μαθητὲς νὰ παρευρεθοῦν στὴν μεταμόρφωσή του! Τὸ χριστιανικὸ τρίγωνο ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ὁ Ἰησοῦς τὸ χρησιμοποίησε στὸν Αἴγυπτιακὸ ναό, ἀλλὰ στὴν Αἴγυπτο ἡ χρῆση του ἦταν πολὺ ἀρχαιότερη.

Ἡ ὀκτάγωνη αὐτὴ αἴθουσα ὑπῆρχε πολὺ πρὶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ, εἶνε δὲ ἄγνωστη σήμερα γιὰτὶ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τοὺς θεμελιόους ἐνὸς σημερινοῦ χτιρίου. Οἱ θεμελιοὶ τοῦ χτιρίου αὐτοῦ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ προχωρήσουν ὡς τὴν αἴθουσα ἐκείνη γιὰτὶ ἦταν βαθεῖα σκεπασμένη ἀπὸ ἀμμοθύελλες. Γιὰ πολλὰ χρόνια ὁ Ἰησοῦς ζοῦσε στὸ περιβάλλο ἐκεῖνο γιὰ νὰ μνηθεῖ στὰ Αἴγυπτιακὰ μυστήρια. Ἡ προηγούμενη γνώση του μπῆκε ἐκεῖ κατὰ μέρος, κι' ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κατώτατο σκαλοπάτι γίνηκε ὅπως θὰ λέγατε διάκονος τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου. Βοηθώντας τοὺς ἱερεῖς καὶ ἀπορροφώντας σιγά-σιγά τὶς συνήθειες καὶ τὸ ὕφος τοὺς ἐξοικιώθηκε μὲ τὶς διαφορὲς τελετὲς πού γινόντουσαν μπροστὰ στοὺς πιστοὺς.

Βαθμιαία ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὶς δημόσιες ἱεροτελεστίες γιὰ νὰ βοηθᾷ τοὺς ἱερεῖς στὸ ἐσωτερικὸ ἄδυτο, στὸ ὁποῖο οἱ τελετὲς ἦταν μᾶλλον ἐσωτερικὲς καὶ γινόντουσαν κυρίως στὴν ὀκτάγωνη αἴθουσα μὲ κλειστὲς τὶς θύρες. Ἐκεῖ, καὶ μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιό του ἐξοικειώθηκε τέλεια μὲ τὰ μυστήρια αὐτὰ σὲ σημεῖο πού μπορούσε ἀργότερα στὸ διάστημα τῆς διακονίας του νὰ τὰ ἐχτελεῖ καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόζει μόνος.

Πολλοί άνθρωποι ζητούσαν τότε την βοήθειά του στον ιερὸν ἐκεῖνο χώρο ὅπου πνεύματα τοῦ ἀνώτερου κόσμου μπορούσαν νὰ ὑλοποιῶνται καὶ νὰ μιλοῦν μαζί του ἢ νὰ τὸν διδάσκουν. Μερικοὶ ποὺ θὰ διαβάσουν τὶς γραμμὲς αὐτὲς θὰ διστάσουν ἴσως νὰ τὶς παραδεχτοῦν, ἀλλὰ ἡ δύναμη ποὺ χυνόταν γιὰ αἰῶνες στὸν ιερὸν ἐκεῖνο ναό, μαζί μὲ τὴν δύναμη τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἱερέων, ἔκαναν τὰ πράγματα αὐτὰ πολὺ εὐκόλα. Ἐπίσης ὁ ἐρχομὸς τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὴν εἰδικὴ ἐκείνη περίοδο εἶχε διακηρυχθεῖ τόσο ἐνωρίτερα ποὺ οἱ ἱερεῖς ἦταν ἔτοιμοι γιὰ τὴν ἐκδήλωση τῶν φαινομένων ποὺ ὁ ἀνήξερὸς κόσμος ὀνομάζει σημεῖα καὶ τέρατα, ἐνῶ γιὰ τοὺς μύστες εἶνε πράγματα συνειθισμένα καὶ ἀπλά.

Ὁ σκοπὸς τῆς παραμονῆς τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο γιὰ τόσον πολὺ καιρὸ ἦταν διπλὸς—νὰ μυηθεῖ στὴν ψυχολογία τῶν πιστῶν καὶ νὰ δυναμώσῃ μὲ τὴν ἐξάσκηση τὶς δικές του ἔμφυτες κλίσεις.

Ὅταν ἦταν ἐκεῖ, ἡ Αἴγυπτος ἦταν ἤδη ἀρχαία χώρα. Μιλᾶτε σήμερα γιὰ τὴν «ἀρχαία χώρα τῆς Αἰγύπτου» ἀλλὰ καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰησοῦ ὁ πολιτισμὸς τῆς ἦταν ἤδη πολὺ ἀρχαῖος καὶ ὑπῆρχεν ἐγκαθιδρυμένος ἐκεῖ ὁ ἀπὸ σᾶς ἀποκαλούμενος Μασωνισμὸς. Ἀλήθεια, οἱ Μασωνικὲς τελετὲς ἦταν γνωστὲς καὶ χρησιμοποιοῦνταν πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες παρ' ὄλο ποὺ δὲν εἶχαν τὸ ἴδιο ὄνομα. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰησοῦ ὑπῆρχε κάποιος πνευματικὸς τύπος προσκολλημένος στὶς τελετὲς αὐτὲς. Οἱ σημερινοὶ μασῶνοι θὰ ἐπέμβουν ἐδῶ, τοῦλάχιστο διανοητικὰ, λέγοντας ὅτι καὶ σήμερα διατηροῦνται πνευματικοί

τύποι στις στοές τους, αλλά πρέπει ν' αποσαφηνιστεί
τό ότι στην εποχή του Ίησού οί τύποι αύτοί ήταν
πολύ βαθύτεροι. Τόσο βαθειοί, πού στο διάστημα
των ιεροτελεστιών ανώτερες ύπάρξεις ύλοποιούνταν
καί μιλούσαν μαζί του. "Αν ένας ολάκαιρος κόσμος
έπρόκειτο ν' αλλάξει κατά τὰ τρία ἔτη τῆς διακο-
νίας του, ἂν ἕνας νέος, ἀνυπέρβλητος ἀκόμη, κώ-
δικας ἠθικῆς ἐπρόκειτο νὰ μπεῖ σέ ἐφαρμογή, μόνο
μέ τὴν συνάφεια μὲ πνεύματα καί διδασκάλους ἀ-
νωτέρων πνευματικῶν σφαιρῶν, μπορούσε αὐτὸ νὰ
ἐπιτευχθεῖ. Κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς παραμο-
νῆς του στὴν Αἴγυπτο ὁ Ίησοῦς περνοῦσε τὶς ὥρες
του κυρίως μέσα στὸν δημόσιον ναὸ καί μὲ μαθή-
ματα πού ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν νεώτερο τῶν τριῶν με-
γάλων ἱερέων. Ἡ διδασκαλία τῆς δεύτερης περιό-
δου γίνηκε ἀπὸ τὸν ἀμέσως μεγαλείτερο σὲ ἡλικία
μεγάλον ἱερέα. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴ ἡ ζωὴ του
ἦταν πιὸ περιορισμένη μέσα στὸν ναὸ καί ἀφιερω-
μένη σὲ μαθήματα καί προσωπικὴ διδασκαλία. Τὴν
ἐποχὴν αὐτὴ ἄρχισεν ἐπίσης ἡ μύηση του στὸν Μα-
σωνισμό καί οἱ γνώσεις αὐτὲς τοῦ χρησίμεψαν ἀρ-
γότερα ἀρκετά. Τὴν τρίτη καί τὶς ἐπόμενες περιό-
δους τὸν παράλαβε κάτω ἀπὸ τὴν εἰδικὴ φροντίδα
του ὁ γεροντότερος τῶν τριῶν μεγάλων ἱερέων καί
τὸν γύμνασε εἰδικά γιὰ τὶς μεγάλες στιγμὲς τῆς πα-
ρουσίας καί ύλοποίησης ἀνωτέρων πνευμάτων πού
ἐρχόντουσαν νὰ τὸν διδάξουν. Οἱ ἱεουργίαι αὐτὲς
ἦταν πραγματικὰ ἅγιαι.

Τώρα θὰ λεπτολογήσουμε λίγο γιὰ τὴν ὄλη ἐκ-

γύμναση καὶ ἐκπαίδευση τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ποὺ ἔζησε στὴν Αἴγυπτο.

Ἄρχισεν ὡς διάκονος τοῦ ναοῦ, καὶ πέρασαν πολλοὶ μῆνες στὴν ἐχτέλεση τῶν ἀπλῶν καὶ ἁγιῶν αὐτῶν καθηκόντων. Ἀφοσιώθηκε πολὺ στὸν νεώτερο τῶν τριῶν μεγάλων ἱερέων καὶ γίνηκε σὰν παιδί του. Ὁ ἱερέας αὐτὸς πέρασε στὴν ἄλλη ζωὴ προτοῦ ἀρχίσει ἡ διακονία τοῦ Ἰησοῦ, καὶ γίνηκε ἕκτοτε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλησιέστερους πνευματικούς βοηθούς του. Στὸ πολὺ ἐνωρίτερα προδιαγραμμένο σχέδιο τῆς χριστιανικῆς διακονίας προκαθωρίστηκε ὅπως οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἱερεῖς ἐνσαρκωθοῦν πρὶν ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ εἶνε ἕτοιμοι ὅταν θὰ ἐρχόταν ὁ κατάλληλος καιρὸς νὰ τὸν διδάξουν. Τίποτε τὸ ἀπόλυτα ψυχικὸ δὲν συνέβηκε κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος.

Στὶς προηγούμενες σημειώσεις μας γιὰ τὶς προπαρασκευαστικὰς αὐτὰς περιόδους τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ μιλήσαμε γιὰ τὴν ψυχικὴ του ἐκγύμναση, ἀλλὰ κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴ διδασκόταν μονάχα ὅτι χρειάζοταν γιὰ τὴν ἱερωσύνη. Περνοῦσε μιὰ πολὺ ἀπασχολημένη καὶ χρήσιμη περίοδος τῆς ζωῆς του, καὶ ὅταν δὲν εἶχε καθήκοντα νὰ ἐχτελέσει στὸν ναὸ ἔπαιρνε γλωσσικὰ μαθήματα γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ διαβάζει τὰ ξενόγλωσσα ἱερά βιβλία τοῦ ναοῦ. Ὁ καιρὸς περνοῦσε γρήγορα καὶ χαρούμενα, καὶ ἐνῶ ἡ μελέτη καὶ τὰ καθήκοντά του στὸν ναὸ τὸν ἀπασχολοῦσαν πολὺ, εὗρισκε ὡστόσο καὶ μερικὰς ὥρες γι' ἀναψυχή. Ἐδῶ, πάνω στὸν ἱερὸ Νεῖλο, ἔμαθε νὰ χειρίζεται τὴν λέμβο καλά, καὶ ἐξοικειώθηκε μὲ τοὺς βαρκάρηδες καὶ τὸ ψάρεμά τους μὲ δίκτυα. Τὸ κο-

λύμπι τοῦ ἦταν πολὺ εὐνοούμενο σπόρ. Μπορεῖ ν' ἀπορήσουν μερικοὶ ὅταν μάθουν ὅτι ὑπάρχει μπάνιο καὶ κολύμπι στὴν πλευρὰ τῆς ζωῆς ποῦ ὀνομάζεται ἀπὸ σὰς οὐράνια. Ἐπίσης ὁ Ἰησοῦς κατενόησε ὄχι μονάχα τὴν ψυχαγωγικὴ ἀξία τῆς μουσικῆς ἀλλὰ καὶ τὴν σπουδαία τῆς δύναμη γι' ἀνάπτυξη τοῦ πνεύματος.

Κατὰ τὴν δευτέρη περίοδο τῆς διαμονῆς του στὴν Αἴγυπτο ὁ Ἰησοῦς «ἀνεγίνωσκε» συχνὰ ἀπὸ τὰ ἱερὰ βιβλία στὶς λειτουργίες τοῦ ναοῦ. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἔμαθε καλὰ τὴν γλῶσσα στὴν ὁποία ἦταν γραμμένα. Ἡ μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ μύηση τοῦ Ἰησοῦ, φαίνεται νὰ πλησίαζε τὴν λεγομένη χειροτονία διακόνου, καὶ ἔφτασε στὸ σημεῖο αὐτὸ περίπου κατὰ τὸ μέσο τῆς δευτέρας περιόδου τοῦ στόν ναό, Ἡ πλήρης ἱερωσύνη ἐπετεύχθη πολὺ ἀργότερα. Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ παρατηρήθηκε ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἐπίσης τὸ δῶρο τῆς ρητορίας, ὄχι τῆς φλύαρης ρητορίας, ἀλλὰ τῆς ρητορίας ἐκείνης τῶν ἀπλῶν καὶ καλοδιαλεγμένων λέξεων ποῦ μιλιόντουσαν μὲ ἥσυχο ἀλλὰ προσταχτικὸ ὕφος, καὶ μάγευε μὲ τὸν τόνο τῆς καὶ κείνους ἀκόμα ποῦ δὲν ἐννοοῦσαν τὴν γλῶσσα του. Ἡ μαγνητικὴ του προσωπικότητα κρατοῦσε τὰ πλήθη σὰν μαγεμένα, ἡ δὲ παρουσία του ὄχι μονάχα θεράπευε τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ ἐπίσης καθάριζε καὶ ἀνύψωνε τὶς διάνοιες καὶ τοὺς λογισμοὺς τους.

Κατὰ τὸ δεύτερο μισὸ τῆς περιόδου αὐτῆς ὁ Ἰησοῦς διδάχθηκε θεραπευτικὴν τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ πνεύματος. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸ βρέθηκε ἀναγκαῖο νὰ παίρνει, σὲ ξέχωρο δωμάτιο, μα-

θήματα από τρεις πνευματικούς ὁδηγούς, οἱ ὅποιοι, ὑπὸ εἰδικές συνθήκες καὶ γιὰ τὸν εἰδικὸν αὐτὸ σκοπό, ὑλοποιοῦντο γιὰ νὰ τὸν ἐκγυμνάσουν στὴν μεγάλη θεραπευτικὴ τέχνη ποὺ θ' ἀποτελοῦσε κατόπι τόσο σπουδαῖο καὶ χτυπητὸ μέρος τῆς διακονίας του. Ἡ ἐκγύμναση αὐτὴ ἦταν θεωρητικὴ. Τὸ πρακτικὸ τῆς μέρος ἄρχισε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ δίδασκε στὸν ναό, γιὰτι ἐχτὸς ἀπὸ τὶς ὥρες τῆς καθημερινῆς λειτουργίας τοῦ παράχωρήθησαν καὶ ὥρες πρὸς ἐξάσκηση τῶν θεραπευτικῶν του δυνάμεων, γιὰ ν' ἀποχτήσῃ τὴν πείρα ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευε κατὰ τὰ ἔτη τῆς διακονίας του. Καὶ τότε ἀκόμη πετύχαινε ἄμεσες θεραπείες γιὰτι, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἱερό, ἐπικοινωνοῦσε ἀμέσως μὲ τοὺς ἀσθενεῖς. Στὸ ἱερό μιλοῦσε μ' ἐκείνους ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ τὸν ὑπηρετήσουν καὶ Ἐκεῖνος μὲ τὴν σειρά, τοῦ ὑπηρετοῦσε τὰ πλήθη.

Ἐδῶ ἀξίζει νὰ σημειώσουμε τὶς τρεῖς κατηγορίες τῆς ἐργασίας του :

1. Ἐντατικὴ προπαρασκευαστικὴ μελέτη γιὰ τὴν μύηση του.
2. Πρακτικὴ ἐξάσκηση γιὰ τὴν κατοπινὴ μετάδοση τοῦ μηνύματος.
3. Πρακτικὴ θεραπευτικὴ τῶν ἀσθενῶν.

Οἱ δυὸ τελευταῖες κατηγορίες ἀποτελοῦν τὴν ἀπαρχὴ τῆς γήϊνης διακονίας του. Ἀλήθεια ἐδῶ ὑπηρετοῦσε μιὰ δράκα ἀνθρώπους, συγκριτικὰ μὲ τὰ κατοπινὰ πλήθη, ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη πραγματικὴ ἐπαφὴ του μὲ τὸν λαὸ ποὺ ἐρχόταν νὰ προσφέρει λατρεῖα στὰ δημόσια τμήματα τοῦ ναοῦ—μιὰ ἀναγκαῖα προκαταρκτικὴ

έργασία για τὸ ὅτι θ' ἀκλουθοῦσε κατόπι. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο ἡ έργασία. Εἶχε καὶ τὶς ὄρες τῆς ἀναψυχῆς του, γιατί ὁ Ἰησοῦς πάντα ἀγαποῦσε τὸν καθαρὸν ἀέρα, καὶ μπόρεσε στὸ κλίμα ἐκεῖνο ν' ἀπολάψει στὸ ἀνώτατο ὄριο τὴν ἀγάπη του αὐτῆ. Ὅταν ἐπέτρεπαν τὰ καθήκοντά του γλιστροῦσε μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο σὲ κάποιο τόπο μοναξιασμένο, γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἐκεῖ μὲ τὴν φύση καὶ ν' ἀναζωογονήσῃ τὶς δυνάμεις πὺ χρειάζόντουσαν γιὰ τὰ βαρειά του καθήκοντα. Ἡ χρονικὴ περίοδος πὺ εἶχε στὴν διάθεση του μικραίνει πιά, οἱ μελέτες του γίνονταν ἐντατικώτερες, κι' ἔτσι ἡ ἀνάγκη ἀναψυχῆς γι' ἀποφυγὴ τῆς καταστρεπτικῆς ὑπερκόπωσης ἦταν ἐντονώτερη.

Κατὰ τὴν τελευταία καὶ κάπως σπουδαιότερη αὐτῆ περίοδο, ὁ Ἰησοῦς μοίραζε τὸν καιρὸ του σ' ἓνα διπλὸ καθῆκο. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά εἶχε νὰ μιλά στὸν λαὸ καὶ νὰ τὸν θεραπεύει, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά νὰ ἐμβαθύνει τὴν δικὴ του ἐσωτερικὴ ζωὴ ἔτσι πὺ νὰ ἐπιταχύνει τὴν ἐξέλιξη τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς του φύσης. Συνήθως ἐργαζόταν μιὰ βδομάδα μέσα στὸν ἐξωτερικὸ ναὸ καὶ μιὰν ἄλλη μέσα στὸ ἐσωτερικὸ δωμάτιο πὺ τοῦ παραχωρήθηκε γιὰ τὴν πιὸ ἐντατικὴ μελέτη πὺ ὡς τότε εἶχεν ἀναλάβει—μελέτη πὺ ἀπαιτοῦσε καὶ κάποια πρακτικὴ έργασία γιὰ ἰσοζύγιο. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε πολὺ γιὰ τὴν πρακτικὴν αὐτῆ έργασία πὺ γινόταν μέσα στὸν ἐξωτερικὸ ναὸ γιατί μιλήσαμε γι' αὐτὴν ἐνωρίτερα, ἀλλὰ πρέπει νὰ μιλήσουμε κάπως πλατειὰ γιὰ τὸν χρόνο πὺ ἐξόδευε στὸ μυστικὸ

δωμάτιο, όπου κατά περιόδους συνέβαιναν αξιοθαύμαστα πράγματα, γιατί εκεί ήταν ο τόπος που οι άγγελοι είχαν άδεια από τις ανώτερες δυνάμεις να ύλοποιούνται και να επικοινωνούν μαζί του. Εκεί η σοφία των αιώνων ξεδιπλωνόταν μπροστά στα μάτια της ψυχής του, και εκεί έπαιρνε άπαντήσεις στις δύσκολες έρωτήσεις του. Πώς άλλιώςτικά θα μπορούσε ο γυιός του ξυλουργού να έχει πλήρη γνώση όλων των γύρω του πραγμάτων;

“Όταν ένα πνεύμα ένσαρκώνεται χάνει την έπαφή και την μνήμη του για ότι του συνέβηκε σέ προηγούμενες ζωές. Άν δέν ήταν έτσι δέν θα μπορούσε αυτό να βαστάζει τό βάρος όλων που του συμβαίνουν στον φυσικό κόσμο. Τό φορτίο θα ήταν πολύ βαρετό.

Άν ό Ίησοϋς είχε την συνήθη μόρφωση δέν θα μπορούσε ν' άπαντήσει στους μορφωμένους που θα του έκαμναν έρωτήσεις άργότερα. Οί άρχιερείς δέν θα τον θεωρούσαν επικίνδυνο άν ή μόρφωσή του ήταν κοινή. Είνε έπειδή ήξαιραν, άπό την ιδιαίτερη μυστική τους γνώση, την σοφία και μάθησή του που δέν άφησαν πέτρα άσήκωτη για να έπιτύχουν την καταδίκη του. Μέσα στον Αιγυπτιακό ναό του έφανερώθησαν πολλά, έτσι που άργότερα, όταν του γινόντουσαν πολύπλοκες έρωτήσεις μπορούσε ένεκα της ψυχικής του εξέλιξης και της πνευματικής του διαφώτισης ν' άπαντά άμέσως και στα πιό μπερδεμένα έρωτήματα. Μετά την έποχή του Ίησοϋ ή τέχνη της επικοινωνίας με τον άόρατο κόσμο διατηρήθηκε άρκετά, αλλά άργότερα καταστράφηκε αυ-

τόβουλα από τούς ανθρώπους. Καί παρ' ὄλο πού τώρα παρατηρεῖται μιὰ ἀργή ἀναζωογόνηση της, τὸ πιὸ θαυμαστὸ καὶ χρήσιμο μέρος τῆς τέχνης πού ὁ Ἰησοῦς μετάδωσε στοὺς μαθητές του μένει κρυμμένο καὶ ἄγνωστο. Μένει νὰ διαπιστωθεῖ τὸ ἔάν κατὰ τὴν περίοδο ἐτοῦτη τῆς παγκόσμιας ἱστορίας ὁ αἰώνας σας θὰ κριθεῖ ἄξιος νὰ γνωρίσει κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν τέχνην αὐτή. Ἡ γνώση δὲν χάθηκε, εἶνε μονάχα κρυμμένη.

Στὸ μεταξύ ὁ Ἰησοῦς ἐργαζόταν ἀκατάπαυστα καὶ σκληρὰ γιατί δὲν ἦταν μακρὰ ἢ μέρα πού τὸ μεγάλο του ἔργο θ'ἄπρεπε ν' ἀρχίσει. Οἱ τρεῖς μεγάλοι ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τοῦ εἶχαν μεταδώσει μὲ τὴν σειρά τους ὅλη τὴν γνώση τους. Οἱ βδομάδες πού περνοῦσε τώρα στὸ ἐσώτατο δωμάτιο ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ ἀνώτατου ἱερέα, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐνσάρκωσης του ἐκείνης ἦταν ἓνα ἰσχυρότατο οὐράνιο πνεῦμα πού διάλεξε αὐτόβουλα νὰ ἐνσαρκωθεῖ τὴν εἰδικὴ ἐκείνη περίοδο, γιὰ νὰ βρῆσκειται μὲ τὸν Ἰησοῦ κατὰ τὸ σπουδαιότερο μέρος τῆς ἐκπαίδευσης του. Ὁ ἱερέας αὐτὸς ἦταν τότε γέροντας καὶ πέρασε στὴν ἄλλη ζωὴ λίγο μετὰ τὴν φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅταν πιά ὁ προορισμὸς του πάνω στὴν γῆ εἶχε τελειώσει. Λίγο ἀργότερα πέθαναν καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι μεγάλοι ἱερεῖς γιατί καὶ αὐτῶν ἡ γήινη ἐργασία τελείωσε.

Στὴν παρουσία τῶν τριῶν αὐτῶν μπορούσαν συχνὰ νὰ ὑλοποιῶνται ἀνώτερα πνεύματα καὶ νὰ μιλοῦν γι' ἀρκετὴν ὥρα, μὰ μονάχα κάτω ἀπὸ εἰδικὲς συνθήκες πετύχαιναν τέλεια οἱ ὑλοποιήσεις. Ἀμέ-

σως κατόπι από μερικές τέτοιες συνεδρίες ο Ίησους έβγαίνεν έξω και μιλούσε στο έκκλησίασμα, από τὸ ὁποῖο ἀκούονταν τότε ψίθυροι θαυμασμοῦ γιὰ τὸ θαμβωτικὸ φῶς ποὺ ξεχυνόταν ἀπὸ τὴν ὄψη του. Στὸ ἀντίκρουμά του ὁ λαὸς ἔβλεπε καὶ αἰσθανόταν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἕναν ἰδιαίτερον ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ.

Πολὺ κατόπι ἀπὸ τὴν ἀναχώρηση του θυμόντουσαν καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὸν ξένον ἐκεῖνο ποὺ ἔζησε καὶ κήρυξε γιὰ λίγο διάστημα στὸν ναὸ τους. Θυμόντουσαν τὰ σοφὰ του λόγια, τὴν εὐλικρίνεια, τὴν ταπεινοφροσύνη, τὴν περιφάνειά γιὰ τὴν φυλὴ καὶ τὸ γένος του—τὴν τόση εὐγένεια καὶ καλωσύνη του ποὺ ἦταν συνυφασμένες μὲ τὴν δύναμη τῆς ἀντρικῆς ἀξιοπρέπειας—καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὴν θαυμαστὴ θεραπευτικὴ του δύναμη.

Ὅταν ὁ Ίησους τελείωσε τὶς σπουδὲς του στὸν μαργαριταρένιον αὐτὸ ναὸ, ἔφυγε, ἴσως στὴν ἔρημο, γιὰ ν' ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὸν κόσμον γιὰ λίγο, καὶ νὰ μπορέσει ν' ἀφομοιώσει μέσα στὴν γαλήνη ἐκεῖνα ποὺ διδάχτηκε. Κάποτε μέσα στὴν μοναξιὰν ἔννοιωθε τέτοια ξαλάφρωση ὥστε ἔχανε τὴν αἴσθηση τοῦ περιβάλλοντός του, καὶ κοιμόταν τόσο βαθειὰ ὥστε ὅταν τὸ πνεῦμα του γύριζε στὸ κορμί του, καμιά θύμηση δὲν τάραζε τὸ εἶναι του. Μετὰ τὸν ὕπνον συνείθιζε νὰ περπατᾷ στὸν καθαρὸν ἀέρα, συχνὰ μέσα στὴν σιωπὴ τῆς νύχτας, σκορπίζοντας στὰ ἔγκατα τοῦ Ἐαυτοῦ τὴν γνώση ποὺ πῆρε, καὶ συλλογιζόμενος τὸν μελλοντικὸ του δρόμο. Κάποτε παίρνοντας μιὰ βάρκα, γιὰτὶ πάντα ἀγαποῦ-

σε τὸ νερό, προχωροῦσε ἀγναντεύοντας τὸν ουρανὸ, χαμένος μέσα σὲ ὄνειρα καὶ βλέποντας δράματα τῆς μελλοντικῆς ζωῆς του. Ἔβλεπε πὼς ἡ διδασκαλία του θάλλαζε τὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἠθικὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν. Πὼς θ' ἀνύψωνε τὴν γυναίκα στὴν θέση ποὺ τῆς ἀνῆκε γιὰ νὰ μπορεῖ αὐτὴ νὰ χρησιμοποιοῖ τὴν δύναμή της γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ πρόοδο τῆς Βασιλείας του μέσα στὶς καρδιές τῶν λαῶν.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Ἰησοῦς ἦταν τόσο ψυχοδυναμικὰ ἐξελιγμένος ὥστε εὐκόλα μποροῦσε νὰ συλλάβει εἰκόνες τῆς μελλοντικῆς Ἱστορίας τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅπως τὴν βλέπετε σεῖς ἀναδρομικὰ σήμερα. Τὰ προγνωστικὰ αὐτὰ δράματα τοῦ διδόντουσαν γιὰ νὰ ἐνθαρρυνθεῖ στὸ ἔργο του. Αὐτός, ποὺ εἶχεν εἰσχωρήσει στὰ βάθη τῆς πανάρχαιης φιλοσοφίας καὶ εἶχε πάρει μαθήματα ἀπὸ τοὺς κορυφαίους σοφοὺς τῆς ἐποχῆς του, γνώριζε πὼς θὰ εἶχε συνοδοὺς κατὰ τὸ διάστημα τῆς διακονίας του μόνο μιὰ δράκα ἀπαίδευτους ψαράδες. Γνώριζε ὅμως ταυτόχρονα πὼς ὁ Σαοὺλ τῆς Ταρσοῦς θὰ μετατρεπόταν στὸν σοφὸ Παῦλο ποὺ θὰ ἔσπρωχνε τὴν διδασκαλία καὶ τὸ μήνυμα του στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Στὸν ναὸ εἶχε γνωρίσει τὰ μυστήρια τῆς διακονίας, τῆς θεραπευτικῆς καὶ τῆς ἐνόρασης. Ἡ τριγωνικὴ αὐτὴ γνώση τοῦ ἔλεγεν ὅτι, γι' Αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους κατόπι του, δὲν ὑπῆρχε ὀπισθοδρόμηση· ὑπῆρχε μονάχα μιὰ σταθερὴ πρόοδος ποὺ ὀδηγοῦσε καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκόμη τὸν Σταυρικὸ θάνατο. Ὁ Σταυρὸς, ἓναν ὄργανο ἐξευτελισμοῦ

τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, γίνηκε τὸ σύμβολο πάνω στὸ ὅποιο στηρίχθηκε ἡ ἐκκλησία τοῦ θριάμβου του. Ἡ ἐκκλησία ἡ καθολικὴ καὶ θριαμβευτικὴ εἶνε ἐκείνη ποὺ βρίσκεται στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ἀπλά διδάγματα τοῦ Κυρίου καὶ τὰ μετατρέπουν σὲ ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν συνανθρώπων τους. Μιὰ νέα ἐκκλησία θὰ ἐγερθεῖ ποὺ δὲν θὰ εἶνε ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀλλὰ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη καὶ ποὺ θὰ εἰσχωρήσει στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων στηριγμένη στὸ Ἐσώτερο Φῶς.

VIII

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΜΥΗΣΗΣ

Ήταν σούρουπο στην χώραν αὐτὴ πού τῆς λείπουν οἱ δειλινὲς ἀνταύγιες, ὅταν οἱ τρεῖς ἱερεῖς καὶ ὁ νεαρὸς Διδάσκαλος, ξεκινούσαν στὸ ταξίδι τους ὀδηγούμενοι μόνο ἀπὸ τὸ φεγγαρόφωτο. Τὸ ταξίδι αὐτὸ ἀποσκοποῦσε στὴν ἐχτέλεση ἑνὸς εἰδικοῦ ἔργου. Γιὰ πολλὰς ὥρες προχωροῦσαν σχεδὸν σιωπηλοί, γιατί ὁ καθένας τους ἦταν βυθισμένος σὲ βαθειὰ σκέψεις, καὶ μόνο ὅταν ἔφτασαν σ' ἕναν ἀπάνεμο τόπο στάθηκαν γιὰ ν' ἀναπαυτοῦν λίγο. Ἐκεῖ ἤπιαν μονάχα νερὸ ἀπὸ τίς μπουτίλιες τους καὶ ξακολούθησαν τὸ ταξίδι ὡσότου φτάσαν σ' ἕνα γαλήνιο καὶ ἀπόμερο τόπο στὴν πλευρὴ τοῦ βουνοῦ. Ἐδῶ, μέσα στὴν γαλήνη καὶ ὠμορφιά τῆς χαραυγῆς, ἐτοιμάστηκαν γιὰ τὴν τελετὴν.

Βάζοντας τὸν Ἰησοῦ στὸ μέσο, σχημάτισαν ἕνα

τρίγωνο γύρω του — σύμβολο τῶν τριῶν σ' ἓνα καὶ τοῦ ἑνὸς σὲ τρία, ἔτσι

Κατόπι, μὲ ὄλες τὶς μυστικιστικὲς τελετὲς τῆς ἐξωτερικῆς συμβολολογίας γίνηκε ἐκεῖ ἡ λειτουργία τῆς εἰδικῆς ἀφιέρωσης. Θὰ πῆτε πὼς τέτοιες τελετὲς γίνονταν συχνὰ στὸν ναὸ μέσα στὸν ὁποῖο ἔμενε γιὰ τόσον καιρὸ ὁ Ἰησοῦς. Εἶνε ἀληθινὸ αὐτό, ἀλλὰ ἦταν ἔνεκα τῆς μεγάλης του ἀγάπης στὸν ὑπαίθριο καθαρὸ ἀέρα ποῦ ὁ Ἰησοῦς ζήτησε εἰδικὰ ὅπως ἡ ἀφιέρωση του γίνεῖ μέσα στὸν ναὸ τῆς φύσης ποῦ δὲν εἶνε χτισμένος ἀπὸ ἀνθρώπινα χέρια. Ἀπὸ τὸν ναὸν αὐτὸ μέσα στὸν ὁποῖο θ' ἀφιέρωνε τὸν ἑαυτὸ του στὴν ὑπηρεσία τοῦ σύμπαντος, ἔλειπαν τὰ περιέργεια ἀνθρώπινα μάτια καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ περιορισμοῦ. Ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, μέσα στὸν ἐλεύθερον ἀνοιχτὸν ἀέρα τοῦ γαλάζιου ἐκείνου πρωῖνου, ὅπου τὸ πνεῦμα μποροῦσε νὰ συγαντηθεῖ μὲ τὸ πνεῦμα, σὲ μιὰ τέλειαν ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡ προσφορὰ ποῦ ἔκανε γίνηκε δεκτὴ, καὶ ἡ δύναμη τοῦ Ἀγίου Πνεύματος χύθηκε ἀπάνω του. Ἄν ὑπῆρχαν ἀνθρώπινα μάτια ἐκεῖ θὰ βλεπαν μιὰν θαυμαστὴ μεταμόρφωση καὶ θὰ αἰσθανόντουσαν τὴ παρουσία μιᾶς δύναμης ποῦ ξέφευγε τὰ ὄρια τῆς ἀντίληψῆς τους. Κι' ἂν λειτουργοῦσαν τὰ ψυχικὰ τους μάτια, ἡ σκηνὴ ἐκείνη θὰ τοὺς ἦταν τέλεια πειστικὴ. Τὸ πληθος τῶν προφητῶν, τῶν σοφῶν, τῶν ὀραματιστῶν

καὶ τῶν διδασκάλων, πού καὶ οἱ ἴδιοι ὑπῆρξαν ὁδηγοὶ τοῦ θεοῦ δρόμου καὶ ἀπεσταλμένοι τοῦ Κυρίου, ἦταν ἐκεῖ μάρτυρες τῆς μελλοντικῆς ἐχτέλεσης τοῦ μεγάλου προοδευτικοῦ βήματος τοῦ γήινου κόσμου! Ἡ χαρὰ τους ἦταν ἀνείπωτη βλέποντας τὴν ἀντρικὴ ἐκείνη μορφή γιομάτη ἀπὸ πνευματικὴ δύναμη, ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν δύναμη ὁποιουδήποτε πού ἔζησε προηγουμένως, νὰ σκύβει μὲ τέτοια ἀπλότητα καὶ φυσικὴν ἀξιοπρέπεια μπροστὰ στὸ Πνεῦμα τῆς Παγκόσμιας Συνείδησης· νὰ σκύβει μὲ τόση ταπεινοφροσύνη, κατανοώντας ὅτι δίχως τὴν βοήθεια τοῦ Πνεύματος ἐκείνου, ἡ ἐχτέλεση τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου ἦταν ἀδύνατη.

Ἐνωρίτερα, στὸ βιβλίο αὐτό, μιλώντας γιὰ τὶς προπαρασκευαστικὲς ἡμέρες τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ, ἀναφέραμε τὸν χρόνο πού πέρασε στὸ μοναστήρι τῆς βουνοκορφῆς, παίρνοντας τὴν ἀπόφασή του, βοηθούμενος ἀπὸ Ἄγγελον τοῦ Κυρίου. Σήμερα τὸν βρίσκουμε ἀνενδοίαστο, ἰσχυρότερο στὴν ἀπόφασή του, ἐξελιγμένον σὲ πνευματικὰ χαρίσματα, ἔτοιμον νὰ προχωρήσει στὸν δρόμο του. Ἡ τελετὴ αὐτὴ ἦταν ἡ σπουδαιότερη τελετὴ στὴν ὁποία εἶχε πάρει μέρος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἀνακύπτοντας, καὶ ἀνοίγοντας τὰ μάτια, περίμενε ν' ἀντικρῦσει καὶ πάλιν τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν ἱερέων. Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος! Καὶ ὅταν ἀκόμη βρισκόταν στὸν ναό, ὅπου προπαντὸς κατὰ τὶς τελευταῖες μέρες τῆς παραμονῆς του ἐκεῖ τοῦ εἶχαν φανερωθεῖ τόσα καὶ τόσα, δὲν περίμενε τέτοια ἐχπληξή! Οἱ τρεῖς ἱερεῖς, ὅπως τοὺς γνώριζε, εἶχαν φαινομενικὰ ἐξαφανισθεῖ καὶ στὴν

θέση τους στεκόντουσαν τρείς μεγάλοι οδηγοί τῶν περασμένων αἰώνων· καί ὅταν ἔστρεψε γύρω, ἀντίκρουσε στρατιές ἀπὸ ἀγγέλους, τὰ πρόσωπα καί οἱ στολές τῶν ὁποίων ἄστραφταν, ὄχι ἀπὸ τὴν ἀνταύγεια τοῦ τριανταφυλλένιου πρωίνου ἀλλὰ ἀπὸ τὴν λαμπεράδα φωτὸς ποῦ κατέβαινε ἀπὸ τὶς κοσμικὲς δυνάμεις ἀνωτέρων σφαιρῶν· τότε ἡ «περιστερά», ποῦ ἀργότερα θὰ φαινόταν στὴν Βάφτιση του, κάθησε στὸν ὄμο του γιὰ λίγες στιγμές. Ὁ Σταυρὸς φαινόταν ἀψηλὸς πίσω του σκιαζοντας ὀλάκερη τὴν σιλουέττα του. Ἐνα στεφάνι—ὄχι ἀκάνθινο—ἦταν στὴν κεφαλὴ του, καί στὸ χέρι του ἓνα σκῆπτρο,— ὄλα σύμβολα τῆς βασιλικῆς του ἀξιοπρέπειας καί τοῦ δρόμου του πρὸς τὸν Σταυρὸ προτοῦ· τὸ μοναρχικὸ διάδημα θᾶμπαινε στὸ μέτωπό του. Ὅταν κατανόησε πλήρως τὴν σημασίαν τῶν συμβόλων αὐτῶν, γονάτισε σὲ στάση λατρείας πρὸς τὸ Πνεῦμα, χάνοντας σχεδὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ φυσικοῦ μέσα στὴν τεράστια πνευματικὴ δύναμιν ἐκείνη ποῦ τὸν τριγυρνοῦσε.

IX

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑ

Λίγο αργότερα από τὰ συμβάντα πού ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο κεφάλαιο ὁ Ἰησοῦς βρέθηκε στὴν Περσία. Ὅσο γιὰ τὸ ταξίδι του ἐκεῖ, ἀρκεῖ νὰ ποῦμε πὼς μιὰ νύχτα ἐνῶ ἀναπαύοταν, «οἱ τρεῖς» φάνηκαν μπροστά του λέγοντας: «Ἐτοιμάσου γιὰ ἓναν βαθὺν ὕπνο. Ἐτοιμάσου νὰ βρεθεῖς σὲ ἄλλη χώρα. Ἐχε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς, καὶ ὅταν ξυπνήσεις θὰ εἴμαστε μαζί σου ἐκεῖ».

Ὁ Ἰησοῦς κοιμήθηκε βαθειά, καὶ ἐνῶ κοιμόταν τὸ φυσικὸ του κορμὶ ἐξαυλώθηκε καὶ τὰ μόρια του ξανασυναρμολογήθηκαν στὴν χώρα τῆς Περσίας. Ὅταν ξύπνησε καὶ συνῆλθε, οἱ τρεῖς βρισκόντουσαν ἐκεῖ ὁρατοὶ ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκαν. Τότε ἄκουσε τὰ ἐξῆς λόγια: «Θὰ μείνεις ἐδῶ γιὰ λίγο καὶ ἡ ἀνάπτυξή σου αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ εἶνε διαφορετικὴ. Δὲν

θά υπάρχουν μαθήματα, οὔτε μελέτες, οὔτε μῦθεις, ἀλλὰ στήν χώραν αὐτή θά θέσεις σ' ἐφαρμογή κείνα πού διδάχτηκες. Ἀναμίξου ἐλεύθερα ἐδῶ μέ τόν λαό, δίδαξέ τον, θεράπευσέ τον, μίλησέ του μέ φιλικό τρόπο. Θάρτεις ἐδῶ σέ συνάφεια μέ ἀνθρώπους ἄγνωστους σου — μέ ἀνθρώπους ἄλλης φυλῆς πού ὡς τώρα δέν συνάντησες, μέ πού ὡς τόσο συγγενεύουν μέ πολλούς κατοίκους τῆς μεγάλης Αἰγυπτιακῆς χώρας. Κάνε τούς ἀνθρώπους αὐτούς φίλους σου, ἔτσι πού νά σέ θεωροῦν ὡς ἕνα πού ἐννοεῖ τις φροντίδες καί τις σκοτοῦρες τους. Οἱ θεραπευτικές σου δυνάμεις θά τραβήξουν πολλούς κοντά σου. Τά μικρά παιδιά θά σέ κοιτάζουν στά μάτια, καί θά βρίσκουν ἐκεῖ ὄχι μονάχα ἐμπιστοσύνη ἀλλά καί τρυφεράδα τέτοια πού θά τά κάνει νά θυμοῦνται σέ ὄλη τους τήν ζωή τόν «διδάσκαλο» πού τά χαϊδεύε καί τούς μιλοῦσε. Πολλές βαριεστημένες ψυχές θά βροῦν τόν δρόμο τους ξαλαφρωμένο καί ἰσιωμένο ἀπό τήν σοφία πού περνώντας ἀπό τόν νοῦ καί τὰ χεῖλη σου θά φτάνει στήν δική τους ἀντίληψη. Δέν ἀπέχει πολὺ ἡ μέρα πού θά ἔχεις νά ἐπιστρέψεις στήν πατρίδα σου. Ἐπωφελήσου ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο ἀπό τήν πρακτικὴν αὐτὴ πείρα, πού δέν εἶνε παρὰ νέα προπαρασκευὴ γιὰ κείνο πού θ' ἀκλουθήσει. Ἐδῶ θά συνειθίσεις τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά φέρνεσε στές μάζες ἀλλὰ ἀπό καιροῦ σέ καιρὸ θά σοῦ φανερώνονται μύστες, πολὺ προχωρημένοι στὸν δρόμο τῆς γνώσης, πού θά χύνουν φῶς καί στὸν δικό σου δρόμο, βοηθώντας σε ἔτσι στὸν φωτισμὸ τοῦ δρόμου τῶν ἄλλων.

»Ρίξε τὸ βλέμμα σου στὸν οὐρανὸ καὶ ἴδές τὸ νέο μισοφέγγαρο πὸ μόλις φάνηκε. Πάρε αὐτὸ ὡς σημάδι—ἔξη γιομάτα φεγγάρια θὰ περάσουν πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ σου, καὶ ὅταν τὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ ἔβδομου πλησιάζει, θὰ εἶνε σημεῖο ὅτι τὸ ἔργο σου στὴν χώραν αὐτὴ τελειώνει. Δὲν θὰ ξαναγουρῖσεις ἐδῶ—ἄρχισε λοιπὸν τὴν δουλειά σου ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μάθεις πολλὰ γιὰ τὰ ἐφαρμοσίεις σὲ ἄλλους».

Σταμάτησε ἡ φωνή, καὶ στὸν τόπο πὸ στεκόντουσαν οἱ τρεῖς ἱερεῖς φάνηκε ἓνα λευκὸ φῶς μέσα στὸ ὁποῖο ἐκεῖνοι ἔλυωσαν. Τότες ὁ Ἰησοῦς ἔννοιωσε τὸ φῶς νὰ τὸν σκεπάζει σὰν μανδύας, ἐνῶ ἡ φωνὴ τῆς Θείας Φλόγας κουνιόταν μέσα του σπρώχνοντας στὰ χεῖλη του τὰ λόγια αὐτά: «Μοῦ δάθηκε ὅλη ἡ δύναμη, καὶ παίρνοντας τὸν σταυρὸ μου θὰ βαδίσω πανίσχυρος πρὸς τὸ τέρμα μου». Καὶ πάλιν ὅπως καὶ πρὶν ἢ περισσότερὰ κάθησε στὸν ὦμο του καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ Φῶς: «Ἐμπρὸς ἀπεσταλμένε μου, πὸ σὲ λίγο θὰ καλυφθεῖς ὅλος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐμπρὸς, στὸν δρόμο τῶν κοσμικῶν δυνάμεων τοῦ Χριστοῦ, ὡσότου, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση μου, κατὰ τὴν βάπτισή σου τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐνωθεῖ μαζί σου. Ἐτοιμάσου! Ὀπλίσου! Βάδισε! Καὶ τότε χάθηκε τὸ Φῶς ἀπὸ τὴν ὄραση του.

Ἀναπαύτηκε λίγο γιὰτὶ εἶχε κουραστεῖ πολὺ ἀπὸ τὰ συμβάντα τῶν τελευταίων εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ὅπως σύντομα ἐξιστορήθηκαν ἐδῶ. Ἀλλὰ μιὰ μεγάλη εὐτυχία καὶ γαλήνη γιόμισε τὸ εἶναι του. Ἡ

σάρκα ἦταν κουρασμένη ἀπὸ τὸ μέγεθος τῶν γεγονότων αὐτῶν, γιατί μόνο τὸ πνευματικὸ μεγαλεῖο του καί ἡ ἀπόλυτη ὑπακοή του στοὺς κοσμικοὺς νόμους, ἔκαναν ἐφικτὴ τὴν ἐξαὔλωση καὶ ἀνασύνδεση τοῦ κορμιοῦ του.

Ἐδῶ, στὴν χώρα τῶν Περσῶν, ὁ Ἰησοῦς ὅτις ἀρχῆς δὲν εἶχε παρὰ νὰ πηγαίνει ἀπὸ τόπου σὲ τόπο, νὰ βλέπει τοὺς ἀνθρώπους ἐνῶ ἐργαζόντουσαν, ν' ἀπορροφᾷ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς χώρας καὶ νὰ συντονίζεται στὶς συνήθειες καὶ τρόπους τῶν κατοίκων. Ἀργότερα, ὅταν παρουσιαζόντουσαν εὐκαιρίες, ἄρχισε νὰ μιλᾷ στὸν ἕνα, στὸν ἄλλο, καὶ κατόπι σὲ πολλοὺς. Μερικοὶ περιέργοι τότες βλέποντας ὅτι συγκρατοῦσε κείνους στοὺς ὁποίους μιλοῦσε, στεκόντουσαν ν' ἀκούσουν, ἔτσι πού οἱ μικρὲς ὁμάδες γρήγορα γινόντουσαν πλήθη, καὶ ὁ Ἰησοῦς βρῆκε πῶς ὅταν ἔβγαινε στοὺς δρόμους καὶ στὶς ἀγορὲς τὸ πλῆθος τὸν ἀκλουθοῦσε λέγοντας: «Διδάσκαλε, μίλησε μας πές μας μερικά λόγια ἀπὸ κεῖνα πού ἀκούσαμε ὅτι λέγεις, γιὰ νὰ μάθουμε καὶ μεῖς λίγα ἀπὸ τὰ διδάγματά σου». Κάποτε ρωτοῦσαν: «Ἀπὸ ποῦ ἦρτες; Ποῦ πᾶς; Θέλουμε νὰ ξαίρουμε, γιατί βλέπουμε πῶς κατέχεις τὴν γνώση, καὶ μεῖς θέλουμε νὰ μάθουμε τὸ μυστικὸ τῆς. Γιὰ ποῖο λόγο ἦρτες σὲ μᾶς; Δὲν σὲ ξαίρουμε μὰ θέλουμε νὰ κουβεντιάσουμε μαζί σου». Ἔτσι τὰ πλήθη τριγύριζαν τὸν Ἰησοῦ, κι' Ἐκεῖνος κέρδιζε πολλὰ ἀπὸ τὴν συνάφεια μαζί τους. Ἐμαθε νὰ τὰ χειρίζεται μὲ εὐκολία. Γιατί ὅσοι κι' ἂν ἦταν γύρω του Αὐτὸς ἔμενε πάντοτε ἡρεμος καὶ γαλήνιος. Ἐπίσης συνήθισε νὰ γλιστρᾷ ἀπα-

ρατήρητος ἀπὸ ἀνάμεσό τους, πρᾶμα πὺ τὸν βοή-
θησε πολὺ, ἀργότερα στὴν Ἱερουσαλήμ. Κάποτε ζη-
τοῦσε τὴν μοναξιά σὲ κάποιον ἀπόμερο τόπο γιὰ νὰ
ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸ Θεῖο καὶ ν' ἀναζωογονήσῃ τὶς
πνευματικὲς τοῦ δυνάμεις. Ἐκεῖ συναντοῦσε καὶ τοὺς
τρεῖς ἱερεῖς πὺ τὸν δίδαξαν τόσα στὴν Αἴγυπτο.
Μιὰ μέρα, ἐνῶ καθόταν σ' ἓνα λοφίσκο, ὁ ἱερέας
πὺ ἔζησε τόσο μαζὶ του κατὰ τὴν τελευταία περίοδο
τῆς ζωῆς του, φάνηκε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε :
«Παῖδί μου, ἡ πείρα πὺ παίρνεις στὴν χώρα ἐτούτη
τῆς Περσίας εἶνε ἀτίμητη. Ἐπωφελήσου ἀπ' αὐτὴν
ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο, γιὰτὶ πλησιάζει ἡ μέρα
πὺ πρέπει νὰ γυρίσεις στὴν Αἴγυπτο ὅπου θὰ πά-
ρεις τὶς τελευταῖες ὁδηγίεις γιὰ τὸ ἔργο σου. Ἀπὸ
τώρα πῆγαινε στὸν ναὸ τὶς ὄρες τῆς χαραυγῆς καὶ
ἐκεῖ θὰ βρεῖς ὅτι ἀκλουθεῖσαι ἀπὸ ἓνα-δυὸ ἀπὸ τοὺς
πιστοὺς στὴν διδασκαλία σου. Σὲ λίγο θὰ μαζευτοῦν
γύρω σου πολλοί, ὄχι κατὰ τύχη, καὶ θὰ μιλήσεις
ἔτσι σ' αὐτοὺς : «Φίλοι μου, διατάχτηκα ἀπὸ τὶς ἀό-
ρατες δυνάμεις νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ θέληση τοῦ Μεγά-
λου Πατέρα ἦταν νὰ σᾶς στείλει ἓνα ἄπεσταλμένο.
Γιὰ λίγο καιρὸ ὁ ἄπεσταλμένος αὐτὸς ἔζησε μαζὶ
σας—κάτι μέσα στὶς καρδιές σας σᾶς ψιθύριζε πῶς
Αὐτὸς στάλθηκε γιὰ νὰ σᾶς φέρει κάποιον νέο μήνυ-
μα. Ἀκούετε, ἐνθυμεῖσθε, καὶ πράττετε, καὶ ἐνῶ
σᾶς ἀποχαιρετᾶ—γιὰτὶ ποτὲ πιά δὲν θ' ἀντικρύσετε
τὸ πρόσωπό του στὴν τωρινὴ σας ζωὴ,—σᾶς ζητᾶ
νὰ κρατᾶτε πάντα ἀναμμένη τὴν φλόγα τῆς ἀλήθειας,
νὰ θυμᾶστε πῶς σᾶς ὀνόμασε «φίλους» καὶ νὰ με-
ταδώσετε τὸ μήνυμα του στὴν πατρικὴ του χώρα».

Τὸ πρῶνόν ἐκεῖνο πού ὁ Ἰησοῦς μιλοῦσε στοὺς ὀπαδοὺς του, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶδαν τὴν περιστερὰ νὰ κάθεται στὸν ὄμο του, καὶ ἐπίσης μιὰν αὔρα νὰ τυλίγει τὸ κορμί του καὶ ἓνα φῶς οὐράνιο νὰ φωτίζει τὸ πρόσωπό του—πράματα πού τοὺς ἔλεγαν περισσότερα ἀπὸ ὅσα τοὺς ἔλεγαν τὰ χεῖλη του. Καὶ τότε χάθηκε ἀπὸ τὴν ὄρασή τους. Ἔσκυψαν εὐλαβικὰ τρομαγμένοι λέγοντας: «Ἀσφαλῶς δὲν ἦταν ἄνθρωπος αὐτός ἀλλὰ ἄγγελος. Μήπως δὲν ἔκαίε ἡ καρδιά μας ἐνῶ μιλοῦσε;» Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν τὸν ἀντίλαλο τοὺς ἀργότερα μεταξὺ τῶν νέων τοῦ ὀπαδῶν.

X

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

“Όταν ή αποστολή του στην Περσία ἔληξε, ο Ἰησοῦς μεταφέρθηκε, με μέσα ἀκόμα ἄγνωστα παρὰ σὲ λίγους μύστες, στὸν Αἰγυπτιακὸ ναὸ ὅπου εἶχε περάσει τὴν πιὸ διαπλαστικὴ περίοδο τῆς προπαρασκευῆς του.

Ξυπνώντας στὴν χώραν αὐτὴ βρῆκε τὸν ἑαυτὸ του μέσα στὸ παλιὸ του δωμάτιο, καὶ γιὰ τρεῖς μέρες τὸν φρόντιζαν καὶ τὸν περιποιόντουσαν ὥσότου ἀναζωογονήθηκε τέλεια καὶ ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν τελικὴν ἀφιέρωση καὶ χειροτονία πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς διακονίας του.

XI

Η ΚΑΘΑΓΙΑΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Πολύ νωρίς τὸ πρωῖνὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ Ἰησοῦς ἐτοιμάστηκε μὲ νηστεία, καθαρίζοντας καὶ ντύνοντας τὸν ἑαυτοῦ σὲ πάλλευκο φόρεμα. Κατόπιν ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο του ἀπὸ δυὸ διακόνους τοῦ ναοῦ στὸ ἐσώτατο ἱερὸ τοῦ Ἵψίστου. Περπατοῦσε μὲ μετρημένο βῆμα καὶ σκυμμένη τὴν κεφαλὴ, καὶ προσπερνώντας τὸ ψηφιδωτὸ πάτωμα κάτω ἀπὸ τὸν θόλο, βάδισε πρὸς τὰ σκαλοπάτια ποὺ ὁδηγοῦσαν στὸν ὀλοχρυσάφενιο βωμό. Πολύ ἀργὰ ἀνέβηκε τὰ τρία πρῶτα σκαλοπάτια, καὶ γονάτισεν ἐκεῖ σὲ σιωπηλὴ προσευχή. Ἄφου σηκώθηκε προχώρησε εὐλαβικὰ στὴν ἄκρηα τῶν σκαλοπατιῶν τοῦ βωμοῦ, ὅπου στεκόταν ὁ πρῶτος τῶν τριῶν ἱερέων σὲ μεγάλη στολὴ, κρατώντας στὸ χέρι ἓνα χρυσὸ πο-

τήρι γιομάτο σπάνιο κρασί. Δεξιά και αριστερά του στεκόντουσαν οι δυο ιερείς, ο ένας κρατώντας ένα χρυσό πιάτο μέσα στο οποίο υπήρχε ένα μονάχα κομμάτι αντίδωρο, και ο άλλος μια χρυσή φορεσιά, έτοιμος να την θέσει στους ώμους του Ίησοῦ τὴν στιγμή που ο άγιασμός θα τελείωνε, σύμβολο του ότι θα ξεκινούσε Αὐτός ντυμένος με τὴν δύναμη του Πατέρα του.

Ἄν ένας μπορούσε να δει τὴν ἅγιαν αὐτὴ τελετὴ θάβλεπε ὅλο τὸ χτίριο γιομισμένο ἀπὸ χρώμα — ένα τέλειο σύμπλεγμα πολυποίκιλων χρωματισμῶν, πράσινων και γαλάζιων, ρόδιων και πορφυρῶν και μῶβ — κι' ένα θαυμάσιο θέαμα τῆς ζωντανῆς δύναμης. Τὴν στιγμή που ἡ χρυσὴ φορεσιά μπήκε πάνω ἀπὸ τὸ λευκοντυμένο παράστημα του Ίησοῦ ἡ περιστερὰ φάνηκε στὸν ὄμο του, αἰώνιον ἔμβλημα τῶν λέξεων : «Ἴδου ὁ Υἱός Μου ὁ Ἀγαπητός».

Ἀκλούθησε βαθειὰ σιωπὴ, και κατόπι οἱ βαρειές και σὲ μεγαλειώδη τόνο λέξεις του Ἀρχιερέα :

«Πορεύου και δίδασκε, μένοντας πιστὸς μέχρι θανάτου. Τὰ λόγια σου θὲ νὰλλάξουν τὸ πρόσωπο τῆς γῆς και τὴν τροχιά του κόσμου. Τὸ Φῶς σου θὰ λάμπει παντοτείνᾳ μπροστὰ στους ἄθρώπους».

Ἐδῶ, ὁ Πανάγιος αὐτὸς τόπος, στάθηκε γιὰ τὸν Ίησοῦ ὡς τὸ μεγάλο χώρισμα τῶν δρόμων, γιατί ἔδῶ ἔπρεπε ν' ἀποχαιρετήσῃ τους τρεῖς ιερεῖς τους, οἰοῦς ἔμαθε ν' ἀγαπᾶ τόσο, και στους οἰοῦς

χρωστοῦσε τόσα πολλά; καὶ νὰ ξεκινήσει μονάχος
γιὰ τὴν πατρίδα του, γιὰ τὴν διακονία του καὶ τὸν
Σταυρό.

Καὶ ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὸ προκαθορισμένο σχέ-
διο, ὁ Ἰωάννης ὁ Βαφτιστὴς ποὺ ζοῦσε στὶς ὄχθες
τοῦ Ἰορδάνη, ἐπρόκειτο σὲ λίγο ν' ἀντικρύσει τὴν
μονήρη σιλουέττα τοῦ Ἰησοῦ νὰ προχωρεῖ πρὸς
αὐτόν.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

Τό ἔργο αὐτό ἀνατυπώθηκε ἀπό τόν Πνευματιστικό Ὅμιλο Ἀθηνῶν «Τό Θεῖον Φῶς», λόγω τοῦ σημαντικώτατου περιεχομένου του, στό ὁποῖο δίδονται πλεῖστες πληροφορίες γιά τήν ζωή, τήν ἐκπαίδευση καί τίς δραστηριότητες τοῦ Ἰησοῦ, ἀπό τῆς ἡλικίας τῶν 12 μέχρι 30 ἐτῶν.

Ὅπως ἔχει ἀντιληφθῆ ὁ ἀναγνώστης, οἱ πληροφορίες αὐτές δέν προέρχονται ἀπό γήινες ἱστορικές πηγές, ἀλλά ὑπαγορεύθησαν ἐξ Οὐρανοῦ διά τῆς πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας καί ἦσαν ἄγνωστες μέχρι σήμερα.

Ὁ ἀείμνηστος Ἐπικοινωνός τοῦ Ὅμιλου Γεώργιος Πιζάνης ἔλαβε μία πνευματιστική ὁμιλία τοῦ Πνευματικοῦ τοῦ Ὁδηγοῦ Φαράχ, ἡ ὁποία δημοσιεύεται στή συνέχεια καί μέ τήν ὁποία ἐπιβεβαιώνεται τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου σάν ἀληθινό καί σύμφωνο μέ τά ἱστορικά γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. (Στοιχεῖα περὶ τοῦ Διδασκάλου Φαράχ βλέπε στό βιβλίο τοῦ Ὅμιλου «Ὅμιλίες Μεγάλων Μυστῶν»).

Στήν πρώτη (πολυγραφημένη) ἀνατύπωση τοῦ κειμένου, πού ἔγινε τό 1972, ὁ Γ. Πιζάνης εἶχε προσθέσει μερικές ἐπεξηγηματικές σημειώσεις, οἱ ὁποῖες μετεφέρθησαν καί στήν παροῦσα ἔκδοση.

Ἐλπίζομε ὅτι τό πράγματι μοναδικό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου θά κινήσει τό ἐνδιαφέρον τῶν μελετητῶν καί θά ἀνακαλύψουν σ' αὐτό τίς ἀπαντήσεις σέ πολλά ἐρωτήματα σχετικά μέ τήν Ἀποστολή τοῦ Ἰησοῦ στή Γῆ καί τήν Οἰκουμενικότητα τῆς Διδασκαλίας Του.

Π.Ο.Α.

Περί τοῦ βιβλίου «Ἡ Ἀπόκρυφη Ζωή τοῦ Ἰησοῦ»

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Ὑποβάλλεται ἐρώτημα περί τῆς ἀξίας καί τῆς ὀρθότητος τοῦ περιεχομένου μικροῦ Βιβλιαρίου, ἐκ σελίδων 75, ἐκδοθέντος εἰς Λευκωσίαν Κύπρου, ὑπό τόν τίτλον: «Ἡ Ἀπόκρυφη Ζωή τοῦ Ἰησοῦ», τό ὁποῖον ἀφηγεῖται τμήματα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τοῦ 12ου μέχρι τοῦ 30οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας Του, ὑπαγορευθέντα μέ διάμεσον τήν Καν Grandon Thomas.

ΦΑΡΑΧ: Θά ἀπαντήσω εἰς τάς σελίδας τοῦ Βίου τοῦ Ἰησοῦ, τάς ὁποίας δέν ὠλοκλήρωσαν, διότι δέν τάς ἔχουν, ἤτοι δέν ἐδόθησαν.

Δέν βλέπω εἰς τό βιβλιάριον τοῦτο νά λέγωνται πράγματα τά ὁποῖα δέν συνέβησαν. Πράγματι ὁ Ἰησοῦς συνηντήθη μέ ὄλους τούς Μεγάλους Μύστας τῆς ἐποχῆς του. Διότι ἐξ αὐτῶν ἔμαθε τήν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καί ἐδίδαξεν εἰς αὐτούς τήν φύσιν τοῦ Πνεύματος.

Ὁ Ἰησοῦς δέν ἠδύνατο νά γνωρίζῃ τήν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου; Ὁχι! Διότι δέν ἦλθεν ὡς Θεός, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος. Διῆλθεν τό Φράγμα τῆς Λήθης καί εἶχεν ἀνάγκην Φωτίσεως. Καί Τόν ἐφώτιζον οἱ Μεγάλοι Μύσται τῆς ἐποχῆς, μέχρι χρονικοῦ διαστήματος. Ἐκεῖθεν δέν εἶχε τήν ἀνάγκην των, διότι ἡ Φώτισις μετεδίδετο ἀπ' εὐθείας εἰς Αὐτόν ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὅταν εἰς τό βιβλιάριον τοῦτο ἀναφέρωνται οἱ Μεγάλοι Μύσται τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἰνδιῶν, διατί ὁ Ἐπικοινωνός αὐτῶν δέν συνέλαβε ποῖος ἐφώτιζε

τούς Μύστας τούτους καί ποῖος ἦτο ὁ Ἰδρυτής τῆς Μονοθείας εἰς τήν Χώραν ἐκείνην; Ἐπειδή ἠγγνόησαν τό ὄνομα Ἐκείνου, ὅστις τούς ἐφώτισεν, διά τοῦτο δέν ἠδυνήθησαν, παρ' ὄλην τήν ψυχικήν των μόρφωσιν, νά διδάξουν τούς Λαούς των καί νά τούς καλλιεργήσουν τόν ψυχικόν των κόσμον. Ἐμειναν ὀπισθοδρομικοί, ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τήν Δύσιν ὁ κόσμος ἐπροόδευσε πνευματικῶς καί ὑλικῶς. Ἐάν ψυχικῶς παρέμειναν ὀπίσω, τοῦτο εἶναι σφάλμα τῶν προκατόχων των, οἱ ὅποιοι διά τῆς γνώσεως τοῦ γηϊνοῦ κόσμου ἐπότιζον ἀφειδῶς τό δένδρον τοῦ ἐγωϊσμοῦ των.

Καί σήμερον οἱ Μύσται οὔτοι τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, μή δυνάμενοι νά γίνουν πιστευτοί εἰς τήν Χώραν των παρά τῶν πολλῶν, ἔστρεψαν τά βλέμματά των πρὸς τήν Δύσιν. Ἡ συνεργασία αὕτη θά δώσῃ καλούς καρπούς. Εἰς τούς Δυτικούς, ψυχικήν μόρφωσιν καί εἰς τούς Ἀνατολικούς, κατανόησιν ὑπέρ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ, Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τό βιβλιάριον τοῦτο ὑπάρχει σημεῖον τι, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἐμελέτησε καί τόν Μασωνισμόν. Τό σημεῖον τοῦτο δέν εἶναι ὀρθόν. Ἐμελέτησε τήν Θεοσοφίαν. Ὁ Ἐπικοινωνός των ἐσύγχισε τήν μίαν λέξιν μέ τήν ἄλλην.

Ἡ Θεοσοφία ἦτο παραδεκτή καί ἀπό ἡμᾶς ὡς ἀνωτάτη τῆς Γνώσεως Ἐννοια. Ὁ Κύριος κατήγγησε τήν Θεοσοφίαν ἀπό τῆς ἐμφανίσεως τῆς Πολωνίδος – Ἰουδαίας Μπλαβάτσκυ, ἥ τήν νεο-Θεοσοφίαν. Σήμερον οἱ Θεοσοφισταί ὡς βάσιν ἔχουν τήν Θεοσοφίαν τῆς Μπλαβάτσκυ.

Ἄλλο ἐν σημεῖον τοῦ βιβλιαρίου τούτου εἶναι μία Προφητεία, τήν ὁποίαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔχομεν

δώσει εἰς τόν Ἑμέτερον Ἐπικοινωνόν. Ὅτι θά ἐμφανισθῆ εἰς τήν Γῆν σας ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Τοῦτο εἶναι ὀρθόν, ἀλλ' οὐδεὶς γνωρίζει τό πότε, πλὴν Ἑμῶν. Ἐάν εἰς τούς χρόνους σας ἐπανενσαρκωθῆ, θά σᾶς τό ἀναγγείλωμεν. Διότι ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ τοῦ γεγονότος δέν ἐλήφθη ἀκόμη. Πάντως ὁ Ἰωάννης, ὡς Καρδία τοῦ Κυρίου, θά ἔλθῃ εἰς τήν Γῆν διά νά ἔλξῃ τά πλήθη καί δώσῃ εἰς αὐτά νέον Φῶς, τό ὁποῖον ἤδη σεῖς γνωρίζετε καί θά γνωρίσουν καί ἄλλοι. Ὁ Ἰωάννης θά τό ἐπικυρώσῃ διά τῶν πράξεών του καί τῶν ὁδηγιῶν πού θά λαμβάνῃ ἐκ τῶν κειμένων τούτων.

Τό ὅλον βιβλίον εἶναι φωτεινόν. Δέν ἀποκαλύπτει τόσα, ὅσα σεῖς γνωρίζετε περί τοῦ Κυρίου, τῆς Ζωῆς Αὐτοῦ, καί πολλῶν ἄλλων ἀγνώστων εἰς τόν κόσμον Διδασκαλιῶν. Εἶπον καί ἄλλοτε, ὅτι εἰς τά Διδάγματα καί τάς Ἀποκαλύψεις τοῦ Οὐρανοῦ εἴσθε προνομιούχοι. Οὐδεὶς ἄλλος γνωρίζει αὐτά, τά ὁποῖα σεῖς ἐγνωρίσατε ἀπό Ἑμᾶς.

Φαράχ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οἱ κατωτέρω σημειώσεις συνετάχθησαν ἀπό τόν Γεώργιο Πιζάνη, Ἐπικοινωνό τοῦ Πνευματιστικοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν «ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ». Μεταφέρονται ἐδῶ ἀπό τήν προηγούμενη (πολυγραφημένη) ἐπανεκδοση τοῦ παρόντος βιβλίου.

1. (Σελ. 12, στίχ. 16). Ἀναφέρεται εἰς τά ἄλλα τέκνα τοῦ Ἰωσήφ, ἐκ τοῦ προηγουμένου του γάμου.
2. (Σελ. 23, στίχ. 1-9). Σημαίνει τόν ἐπιπόλαιο τρόπο κατανοήσεως τῶν δυτικῶν.
3. (Σελ. 25, στίχ. 21). Ἐννοεῖ τήν ἀφηρημένη ἔννοια τῆς θεϊκῆς δυνάμεως.
4. (Σελ. 47, στίχ. 13-23). Πράγματι ὁ Ἰησοῦς ποτέ δέν ὁμίλησεν ἐναντίον τῶν φυσικῶν νόμων. Αὐτό τό παρεγνώρισαν οἱ ἄνθρωποι. Ἀκριβῶς αὐτό τό σημεῖο εἶναι σπουδαιότατο, γιά νά ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι τήν ἐξωτερική ἐπίδρασι τῆς φύσεως ἐπί τῆς ἐσωτερικῆς πίεσεως τῆς ὄντότητος.

Ὅσον διά τήν ἐπανεσάρκωσιν τῆς ὄντότητος, αὕτη ὑπάγεται εἰς τόν Θεῖον Νόμον. Ὡς ἀναφέρει τό κείμενον, ὁ Ἰησοῦς προὔπηρξεν καί μάλιστα ὑπό τήν ὀνομασίαν Σιλῳάμ (πού σημαίνει ἀπεσταλμένος) εἰς τό ὄρος Θιβέτ, ὅπου οἱ λόγοι του εἶναι γεγραμμένοι εἰς τās Βίβλους των· δέν ἐσύμφερεν ὅμως εἰς τούς ἱερεῖς τοῦ Θιβέτ νά γίνουν γνωστοί εἰς τούς πιστούς, πρὸς ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν.

5. (Σελ. 51, στίχ. 23-28). Ὁ Μασωνισμός τήν ἐποχὴν ἐκείνην δέν ἦτο γνωστός, ὑπῆρχεν ὅμως παρεμφερῆς Ὁργάνωσις ὑπό ἄλλην ὀνομασίαν. Ἐδῶ ἐννοεῖ τήν Αἰγυπτιακὴν Θεοσοφίαν.

6. (Σελ. 52, στίχ. 20-22). Πρόκειται περί τῆς Θεοσοφίας τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐποχῆς. Τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος, μέσω τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, κατήργησεν ὡς ἀπαράδεκτον μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐβραιοπολωνίδος Ἑλενας Μπλαδάτσκυ.

7. (Σελ. 57, στίχ. 28 - σελ. 58, στίχ. 1). Ἡ καταπολέμησις τοῦ Πνευματισμοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν 5ην Ἱερατικὴν Σύνοδον τῆς Κων/πόλεως, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς ὄφελος τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τοῦ Κλήρου.

8. (Σελ. 66, στίχ. 11-13). Πρόκειται περί τοῦ φαινομένου τῆς «προσκομίσεως» καὶ «ἀποκομίσεως» ὄντοτων καὶ ἀντικειμένων.

9. (Σελ. 81). Ὁ πρῶτος διδάξας τὴν Μονοθεῖαν ὑπῆρξε ὁ ΦΑΡΑΧ, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη στό ΔΕΛΧΙ τῶν Ἰνδιῶν πρὸ 25.000 ἐτῶν, ἐδίδαξε δέ στήν Ἰνδία καὶ κατόπιν στήν Μεσοποταμία.

Σέ δεύτερη ἐνσάρκωσις ἐπανῆλθε ὡς ὁ προφήτης ΕΝΩΧ (ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται στήν Παλαιά Διαθήκη) καὶ συνέγραψε πολύτιμα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀπωλέσθησαν καὶ κάποτε θά εὑρεθοῦν.

Στόν Πνευματικό Κόσμο ἀποτελεῖ τό Τρίτον Σκέλος τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, ἤτοι τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς Μέγας Διδάσκαλος τῶν Οὐρανίων Ἀληθειῶν καὶ Πνευματικός Ὁδηγός τοῦ Ἐπικοινωνοῦ (Γ. Πιζάνη) ὑπογράφει μέ τό ἀρχαῖο ὄνομά του.